

Flacăra

• Fondată în 1911 • Nr. 47 • 25 XI — 1 XII 1992 •

Director: GEORGE ARON

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

MAREȘALUL A FOST INCINERAT

- Expres Magazin afirmă: „Cenușa lui Antonescu a fost ținută în seif”.
- Dar ofițerul Nicu C., martor ocular, oferă, prin intermediul revistei noastre, o altă versiune.

pag. 4

AM O VESTE BUNĂ:
GUVERNUL NOSTRU
A FOST
VALIDAT!

Românii în Austria

Ce înseamnă
să o duci bine
când o duci rău?
20.000 de
conștienți se luptă
cu dorul de țară
și ispita Occidentului.
Un reportaj despre
această goană
după fericire

pag. 5

Adevărata poveste a legendarului Barbă — Albastră

pag. 13

Dar din dar se face SIDA

Studenți mediciști contaminați de boala secolului!

Un student de la Facultatea de medicină din Tîrgu Mureș a încasat boala de la prietena lui. Fata, se vede, n-a stat de pomă în vacanță. Ca să nu rămână mai prejos, băiatul a dat o altă zece colegi. E și asta o cale spre economia de piață. Ieftină și fără întoarcere. Vom reveni.

Sînteți un star rock?

Nu trebuie
neapărat
să vă căsătoriți
cu un manechin

Michael Jagger împreună cu soția, Jerry Hall, fost manechin texan

pag. 11

GEPA

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

Electro Center

FLASH

Lovitura

de teatru de la
numărătoare

Se confirmă
presupunerea
că printre
parlamentarii
opoziției
sunt infiltrați
SRI-ști și
„cotroceniști”

Cu 260 de voturi favorabile, guvernul Văcăroiu și-a intrat în atribuțiile sale. Opoziția s-a dovedit, și acum, a fi tot un adversar destul de slab, care, pe deasupra, mai are infiltrat în rândurile sale și „oameni de bine”. Citiți buni opoziționiști și-au călcat pe inimă și au votat cu brio guvernul actual. Asta cu toate că FSN-ul a încercat o noapte întreagă în sala PNT-CD, de la Casa Poporului, a-i convinge pe gerontocrați să se impotrivescă. Dar aceștia nu au vrut și pace! De ce să incurce ei planurile (cincinale) ale dlui Iliescu? Având de partea sa doar 203 voturi, opoziția s-a văzut văduvită de cele 44 de voturi peunriste, plus cele câteva ale „sprințarilor” neconformiști de la PNT-CD.

Mi-a revenit în minte, astfel, o discuție purtată acum două luni în urmă, cu una dintre cele mai importante personalități ale opoziției. Mi s-a spus, atunci, că PNT-CD ar fi o „trupă” învechită și doritoare de popularitate, funcții, etc., dar că s-ar teme, la o adică, de a participa la guvernare. Situația de săptămîna trecută a confirmat acele cuvinte, care atunci mi se păreau a izbucni dintr-o uriașă și necontrolată trufie. Frica celor citiva țărăniști de a vota împotriva guvernului Văcăroiu, frica de a se implica într-un viitor guvern FSN-CDR, i-a făcut pe „trădătorii” opoziționiști să treacă, preț de o secundă, în tabăra dușmanilor. Acest gest, însă, se pare că nu va mai fi iertat de către aripa constructivă a CDR. Pe de altă parte, însă, iminenta schismă din sinul Convenției este așteptată, cu o bucurie nedisimulată, atât la Cotroceni, cit și la sediul FDSN.

Ar fi primul pas al dlui Iliescu din planul de instaurare în România a „economiei de piață de tip social”.

N. MİCESCU ■

Inaugurarea Bursei Române de Mărfuri

După aproximativ 9 luni de muncă asiduă, vineri, 20 noiembrie, a avut loc inaugurarea Bursei Române de Mărfuri, moment esențial în procesul tranziției. Problemele fizice și de realizare ale actualului sediu au fost realizate cu concursul firmelor Tenco SRL și Instant Metal-Beton din Brașov, iar cele conceptuale au beneficiat de ajutorul experților americani Ned Pendleton, Craig Dixon și Denis Taylor, de la International Executive Service Corp. Printre invitații întâmpinați de dl. Mircea Filipoiu, directorul general al B.R.M., s-au numărat președintele României, dl. Ion Iliescu, pri-

mul-ministru, dl. Nicolae Văcăroiu, alți miniștri, parlamentari, șefi de partide, reprezentanți ai marilor bănci, oameni de afaceri, ziariști.

Inaugurarea mult așteptată a fost făcută de președintele României și de primul ministru.

„Vom tăia o panglică simbolică — a spus dl. Ion Iliescu — dar tăietura se va vedea”. „Am așteptat depunerea jurământului noului guvern pentru după-amiază, pentru a putea participa la deschiderea acestui templu al economiei de piață”, a declarat, la rîndul său, dl. Nicolae Văcăroiu.

Dar problemele Bursei Ro-

„Ajută-mă, Doamne, că și eu, liber-cugetătorul, sint făptură a Ta și nu știu să fac o Bursă, dar o fac!”

mâne de Mărfuri abia încep. Ele nu sînt nici ușoare și nici puține. În primul rînd, lipsa unui cadru legislativ, con-

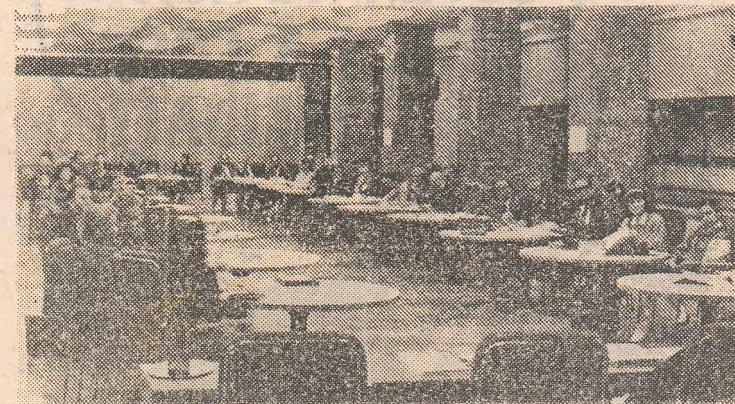
servatorismul celor ce nu privesc reforma cu ochi buni sau rezistența celor ce preferă „bursa neagră”.

ÎNTÎLNIRE LA VÎRF A PATRONATULUI ROMÂN

Vineri, 20 noiembrie a.c., la Sala Palatului, s-a desfășurat o masă rotundă maraton pe tema „Asociațiile de întreprinzători și Reforma Economică”, sub patronajul Centrului Internațional de Studii Antreprenoriale (CISA), organizație profesională neguvernamentală. Alături de personalități de vîrf ale gazdelor, dr. Ion Antoaie, președinte CISA, prof. Emil Constantinescu, vicepreședinte CISA, au stat conducători ai celor mai autorizate foruri, de stat sau private: dl. Bogdan Teodoriu, președintele fundației Centrul Român pentru întreprinderi mici și mijlocii, dl. Ștefan Chelariu, președinte al Uniunii Naționale a Patronilor din România, dl. Teodor Nicolaescu, director general la Agenția Română de Privatizare, dl. Nicolae Idu, director la Agenția Română pentru Dezvoltare (în ordinea inserierii la cuvînt). Au mai participat invitați ai unor organisme străine similare: d-nii Eugene Spiro și Clinton Stinger, de la Centrul Internațional pentru întreprinderea Priva-

tă, afiliat la Camera de Comerț a S.U.A., d-na Ursula Anchin, de la Societatea Industrială din Cracovia, dl. John Allen, director al Centrului PNUD pentru Promovarea întreprinderilor mici și mijlocii, dl. Tom Winczek, director de proiect la USAID (Dezvoltare Industrială), dl. Warner Wong, director USAID-ASE (Promovarea Inițiativei Particulare). Au mai fost prezentate un studiu de caz de către dl. Vasile Pop de la firma CICIO-Oradea și experiențe americane în promovarea intereselor întreprinzătorilor, de către d-na Rodica Percialli, de la Chicago Roumanian Museum, S.U.A. Au participat numeroși patroni de firme.

Întîlnirea s-a constituit într-un util schimb de opinii, de experiențe, într-o apropiere a altor eforturi îndreptate către un scop comun. Vor fi mai bine gestionate și dirijate forurile de încurajare a liberei inițiative? Se va schimba ceva în modul de a gândi al întreprinzătorului român?

UNIPLUS Radio 69.8FM

B-dul Carol I 46, Hotel Modera, Et. 12, Tel. 615 8633, 615 2126, Fax 312 3966

Comunicat de presă

Pe data de 25 noiembrie 1992 se împlinește 1 an de cînd emisiunile de radio în limba română ale postului BBC World Service pot fi recepționate pe unde ultrascurte la București. UniPlus a fost primul post de radio din România care semna, în 25 noiembrie 1991, primul acord de acest fel cu BBC-ul. În prezent, mai mult de 450 de posturi de radio din toată lumea retransmit programele Serviciului Mondial al BBC-ului. În România, numărul acestora este de șase.

Cu acest prilej, UniPlus organizează la radio, pentru ascultătorii săi, trei concursuri, în zilele de 24 și 25 noiembrie. Premiile vor fi oferite de Redacția în limba română a BBC-ului și Ambasada Marii Britanii la București.

DANIEL KLINGER ■
director general

EVENIMENTE MARI ...

România — Ceho-Slova-
cia : 2,13—0,55

● **SIMBĂȚĂ**, 14 noiembrie, cu cîteva ceasuri înainte de meciul cu cehii, „Tineretul liber” a publicat un set de pronosticuri ale specialiștilor noștri în fotbal (adică ale acelor oameni care, cînd scriu despre atletism, reușesc să observe că lipsește mingea). Scorul final indicat de gazetarii pe problemă a fost 62—16 (la pauză : 25—4). Fiindcă au răspuns la anchetă 29 de croniciari, ar fi trebuit să procedez sintetic și să spun că scorul prezis a fost în medie : 2,13—0,55 (la pauză : 0,86—0,13). Cum știți rezultatul din teren, vă propun să calculați singuri diferența dintre un optimist și un realist sau dintre un analitic și un sintetic.

Deputat sintetic

● **EXTREM** de sintetic a fost și deputatul FDSN Dan Marian luni, 16, orele 15.30 cînd a cugetat, la tribuna Camerei, că și pînă azi lucrările parlamentului „au avut destule elemente de transpa-

rență”. Fiind vorba de transparență, e normal să ne întrebăm : 1) Ce înseamnă „destule” ? — 2) Ce înseamnă „elemente de transparență” ? — 3) Cîte asemenea elemente sînt necesare pentru a avea pur și simplu transparență ?

Neprihănitul
Lucian Cornescu

● **LUCIAN CORNESCU** a fost exclus din PSDT. Organul extraordinar al PSDT-

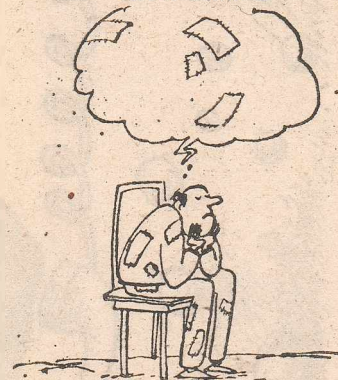

ului a contat pe totalitatea membrilor săi, adică 27. Lucian Cornescu susține că, dimpotrivă, el este cel care a curățit partidul de cei 27 de membri nealiniați, PSDT-ul devenind singura formațiune politică pură, deși cu numai un membru. Asta dacă scriind despre Lucian Cornescu putem folosi cuvîntul pur.

Patru doamne
exagerat de gravide

● **LANSAREA**, la magazinul „Muzica”, a casetelor „Discoveries” pentru învățarea limbii engleze a născut o coadă ca în vremurile bune. Patru doamne exagerat de însărcinate n-au putut suporta rigorile cozii și au fost duse cu Salvarea direct la maternitate. În ce limbă vor fi rostit noii-născuți primul lor „oac” ?

Revoltă în partidul cu
un membru

● **UN ALT PARTID** cu un singur membru — Uniunea Liberală Brătianu — și-a radicalizat activitatea devenind gazetar la „Flagrant”. Un caz de orbire politică ! O uniune liberal-social democrată Brătianu — Cornescu ar fi devenit o forță. Dacă în alianță mai intra și contele Zambră avea cine să strîngă cotizațiile.

Cum va hotări nevasta

● **INTREBAT** care sînt motivele pentru care Nicolae Văcăroiu l-a solicitat să devină Ministrul Tineretului și Sportului, inginerul de 31 de ani de la IIRUC, Gheorghe Angelescu, a declarat, încă nedezmățit din uimire : „Cred că m-a confundat cu

Cu cât plătește țara circul din parlament

• **Vă spunem noi: pentru
două ore de certuri, cam
două milioane de lei**

Ce se petrece acum în Camera deputaților și în Senat e, o rușine. Atmosfera, din această pricină, amintește de aceea a unei partide de fotbal cu un public de „categoria onoare”. Fiindcă au posibilitatea să hăulească protejați de mase, deputații F.D.S.N. se manifestă jenant: Nu se ajunge la huiduieli, dar nici prea mult nu mai e pînă acolo.

Vă propun, dragi cititori, un calcul: dat fiind că un deputat cîștigă de cinci ori mai mult decît un alegător cu venituri medii și că muncește un număr de ore zilnic mai mic decît cele 8 hotărîte prin lege, să socotim împreună, **ciți bani se risipește fără nici un cîștig pentru țară, într-un ceas de vorbărie de geaba.** Camera deputaților are 339 membri. La un tain de 100.000 lunar, ar rezulta o pierdere de cca. jumătate de

milion, pe oră, dar n-am calculat lefurile personalului, apa, lumina, căldura și toate celelalte sume angajate din buget pînă la masinăria democrației să funcționeze. O estimare modestă, spune că **două ore de certuri fără obiect înseamnă, în fapt, unul, două sau, poate mai multe milioane lei plătite de stat fără nici un beneficiu!** Cred că așa trebuie să judecăm lucrurile. Mai trebuie să adăugăm că, spunînd stat, înțelegem mulțimea contribuabililor. Dacă ne-am propus să devenim mai înțelepți și mai bine rostuiți cu banii electoratului, ar trebui să li se amintească parlamentarilor că sint plătiți să manifeste un minimum de respect pentru cei ce dau banii. Dacă nu cumva și un maximum de respect pentru treaba care li s-a încredințat.

TUDOR OCTAVIAN ■

Probleme cumplite pentru

Parlamentul României

Număratul pînă la cinci și rostirea românească

Între 15 și 19 noiembrie, o delegație de 5 persoane a Parlamentului României a participat la a 38-a Sesiune anuală a Adunării Atlanticului de Nord, desfășurată la Bruges — Belgia. Cei 5 români au fost: **Olviu Gherman**, președintele Senatului, șeful delegației; **Ion Rațiu**, vicepreședinte al Camerei Deputaților; **Tahsin Gemil**, deputat; **Irina Bojin**, expert, secretar al delegației; **Adrian B. Petrescu**, consilier.

Simbătă, 20 noiembrie, la conferința de presă, pe care au oferit-o parlamentarii noștri în sediul Senatului, am aflat că le-a fost foarte greu, fiind numai trei, pentru că activitățile s-au derulat în cinci comisii. Cîneva, se pare, a descoperit la Bruges, că, la București, nici pînă la cinci nu se numără, că Europa Entul nu e numai anecdotic, din moment ce ni s-a spus clar: unele discuții, la care n-am putut participa, interesau foarte mult România.

Pentru dl. Olviu Gherman, excursia la Bruges poate că seamănă cu o expediție de alpinism, în care i fericit că nu și-a scîrbit cîmă esențială, de pildă, o gleznă. Așa încît, a intrat făcîndu-și, zimbitoriu, cruci. Largi. Sau îi mulțumea lui Dumnezeu că nu-l mai vede, în sala de ședințe de la parter, pe Ceaușescu? Printr-un admirabil consens, rămîne secretul domniei sale. Întrebat care a fost momentul cel mai dificil pe care l-a simțit în Belgia, președintele Senatului, dă un răspuns

strivitor: **FAPTUL CĂ E IMPOSIBIL CA TREI OAMENI SĂ SE ÎMPARTĂ ÎN CINCI PĂRȚI.**

Un abasarabeau vrea să știe de la dl. Ion Rațiu ce au aflat reprezentanții Atlanticului de Nord de la delegații noștri despre scandalușă persistentă imperială în teritoriile românești din răsărit. Dl. deputat izbutește o probă de bîscălie la microfon: vorbește, fără să răspundă la întrebare. Intervine, însă, salvator, omul care a trecut pragul închinîndu-se. Aflăm că reprezentantul Republicii Moldova n-a sosit la Bruges, deoarece a scăpat un tren. „Noi eram pregătiți... zice dl. Gherman. Am pierdut ocazia”. Ni se face o confidență. Într-o discuție particulară, un interlocutor l-a spus președintelui Senatului României că retragerea totală a Armatei a 14-a a Rusiei, din estul Republicii Moldova trebuie înteleasă nuanțat. Ea ar putea lăsa loc unor forțe „greu controlabile”. Așa încît, se înțelege că este bine să rămînă

pe teritoriul Moldovei armata rusească. Dl. Gherman a înghățat ideea și repetă pentru noi, profesoral, că să ne între bine-n cap: „Retragerea totală trebuie privită nuanțat!”. Cu asemenea minți clarvăzătoare, ni se poate spune într-o zi că o mare armată rusească, hrănită bine între București și Satu Mare, ar fi o mană cerească: ne-ar scăpa de alte belele.

Președintele Senatului, în marea domniei sale transparență, ne-a picurat și un aforism: „Democrația nu poate exista într-o țară săracă. E un adevăr pe care, poate, îl veți constata peste 20 de ani”.

Cît despre aplicarea de către România a embargoului impus de Națiunile Unite Serbiei, iată concluzia, netradusă din limba de lemn a dlui Olviu Gherman: „Eu aș zice că există o voință reală de a ne îndeplini obligațiile care rezultă din rezoluțiile O.N.U.”.

DORIN GHERGHINESCU ■

Club politic

În fiecare joi, la ora 17, ne anunță dl. inginer Comănescu, șeful filialei sector 3 a Partidului Alianței Civice, se desfășoară întruniri politice, în intimitatea atmosferei de „club”. Intrarea este gratuită. Participă personalități marcante ale PAC.

Clubul politic se întrunește la următoarea adresă: str. C-tin Brăncuși nr. 7, bl. D 14, sc. 2, sect. 3, într-o elegantă cameră la subsol. (Brîndușa Nicolae).

inginerul Gheorghe Angelescu de la UJCAP. Are tot 31 de ani și, la fel ca mine, absolut nici o legătură cu lumea sportului. Dar dacă tot mă obligă să fiu ministru, voi cere externele sau cultura. Oricum, nu înainte de a-i cere părerea pevesti-mii”.

Cuprierii de la Cazinoul Victoria

• **DISTINSUL** coleg Octavian Vintilă, prezentînd Cazinoul Victoria, a zis că la mesele de joc acționează „cuprierii”. Inexact. Lucrătorii în civil de la ruletă se cheamă „crașieri”!

15 securiști indignați

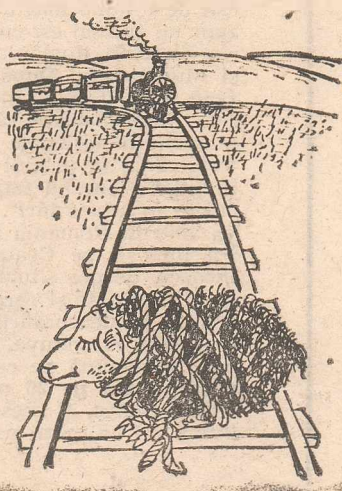
• **ILIE NEACȘU**, de la „Europa”, l-a invitat pe Șef Rabinul Mozes Rozen la aniversarea numărului 100 al revistei prin care România intră în continent. Contrariat că Șef Rabinul nu a răspuns invitației, europeanul Ilie Neacșu a declarat că el n-ar fi declinat o invitație la sărbătorile comunității evreiești. Cum continentalul Ilie n-o să fie invitat niciodată în locurile unde oamenii nu se adună ca să se injure, îi rămîne consolarea unor alte întruniri pur gazetărești, cu alți colonei.

Dl. Moses Rosen invitat la „Europa”

• **LA CONSTANȚA**, a avut loc prima înfățișare din procesul pe care îl informatori ai fostei securități l-au intentat ziariștilor de la „Telegraf” pentru calomnie. Sau ceva în genul ăsta.

Acceleratul antimioritic 522

• **ACCELERATUL 522** a lovit, imediat ce a trecut de stația Valea Seacă — prima pe traseul Bacău — București — o turmă de oi. Cum în tren nu se găsea ex-senatorul Vasile Moș, n-au murit decît 30.

Sibieni reparați moral

• **EMINENTĂ ZIARISTĂ** Popeneagă de la „Curierul Național” scrie negru pe alb că „În Sibiu, atît locuitorii cît și presa, consideră această soluție (n.n. decizia de punere în libertate a lui Nicu Ceaușescu) ca o reparație morală pentru o arestare îndelung nemeritată”. Deci, absolut toți sibienii — români, germani, unguri și de alte naționalități — plîng de bucurie și se simt complet reparați moral. Pe mulți dintre ei — să se fi întins nițel povestea cu taică-său — îi repara Nicu încă din decembrie '89.

Murphy și manualele școlare

• **O VESTE** minunată: prețurile manualelor școlare vor fi mai mici. „Mai mici în comparație cu ale celorlalte tipărituri” precizează directorul Editurii didactice și pedagogice. Astfel, dacă — spre exemplu — prețul unui roman de 200 de pagini va urca la 1.000 lei, prețul unui manual școlar cu același număr de pagini nu va fi mai mare de 950 de lei. Prin comparație, zice o lege a lui Murphy, totul merge mai bine.

Un cetățean disperat

• **SE SPUNE** că un cetățean caută cu disperare BRCE ca să schimbe dolari la 421,40 lei paraiul. Deși i se oferă 438,60 la mai multe case de schimb valutar și 465 la „deptaci” el, nu, vrea neapărat să-i ofere BRCE.

TVR n-are lobby, dar are hobby

• **O DEȘTEAPTĂ** de la TVR a spus, zimbînd din canini, că de aia sînt tari ungurii în America fiindcă au un „hobby puternic în Congres”.

Asociația consternaților

• **„ASOCIAȚIA CHIRIAȘILOR** e consternată de decizia curții constituționale privind susținerea acțiunii proprietarilor din casele naționalizate” se scrie într-o declarație care circulă. În povestea cu casele, cineva trebuie să fie consternat și cum chiar și programul de fapt

al FDSN-ului (nu cel vînturat în campania de alegeri) pune în primul plan privatizarea nu-mi rămîne decît să închei amintind cuvintele unei colege după una din nefericitele declarații foarte sincere ale Convenției Democrate: „Aș fi votat cu Convenția, dar pentru că îi susțin pe proprietari le dau votul ălorlalți”. Bine chibzuit!

TUDOR OCTAVIAN ■

EVENIMENTE MICI

Dilemă în rezolvarea unui mister

MAREȘALUL A FOST INCINERAT

La 1 iunie 1946, în incinta celebrei închisori Jilava, au fost executați mareșalul Ion Antonescu împreună cu fostul ministru de externe al României — Mihai Antonescu, fostul guvernator al Transnistriei — Gheorghe Alexianu și gen. Ion V. Vasiliu. Îngropată de regimul comunist și de ordinele expresesosite de la Moscova, istoria vieții și a morții celor patru oameni de arme a început să se scrie după decembrie 1989. Toate mărturiile, mai mult sau mai puțin exacte, legate de moartea mareșalului Antonescu s-au oprit la episodul execuției acestuia. Tot ce s-a spus și s-a scris despre cele 4 cadavre au fost simple presupuneri, fapt pentru care păreriile s-au împărțit. Nu s-a exclus ideea că cele patru cadavre au fost incinerate, fără a se putea relata sau dovedi această prezumție.

Iată că un supraviețuitor al acestor evenimente s-a hotărât să rupă tăcerea cu care s-a acoperit de-a lungul anilor. Un martor ocular al crimei comise în 1946. Ofițerul NICU C. (astăzi în vîrstă de 82 de ani), cu durere și luciditate, ne relatează o întâmplare care ar putea deveni cheia unui fapt istoric.

După ce a lucrat în Garda Regală, apoi la Regimentul Jandarmi Pedestri, după ce în anii 1937—1938 a asistat la o seamă de evenimente importante pentru români (unul dintre acestea fiind moartea lui Zelea Codreanu, în urma unei convorbiri a regelui Carol al II-lea cu Hitler), după ce a fost detașat la Divizia Cavalerie Lugoj și a simțit mirosul de cadavre pe cîmpul de luptă, rănit, ofițerul Nicu C. a trecut la un Corp de Armată. În vremea aceea (1946), circula printre militari zvonul că mulți dintre arestații acuzați de „trădare de țară” vor fi executați. În ziua de 1 iunie 1946 a venit sorocul.

„Era o zi de sărbătoare. Poate o duminică, sau altceva, nu mai rețin exact. Stăteam liniștit în camera mea, cînd am auzit țîrîitul telefonului. De la celălalt capăt al firului eram informat că regiunea noastră este înconjurată de santinele ale armatei. M-am uitat pe geam

și am văzut trupele de jandarmi pedestri conduse de un anume Mărășescu. Toată calea Șerban Vodă era înțesată de străji. Nimeni nu știa ce anume se pregătește. Am urcat în mașină, cu gîndul de a ajunge la Linărie, locul pe care era constuit crematoriul. Fusesem chemat acolo pentru a-mi retrage santinelele care înconjurau baraca în care erau birourile și crematoriul. Pe atunci Direcția Superioară Politică a Armatei era condusă de gen. Petrescu. Pînă să intru în baracă, am văzut o autosanitară albă care gînea spre crematoriu. Autosanitară militară n-a oprit la ușa din fața crematoriului, ci la o ușă laterală, care dădea spre o pădurice. Atunci, gen. Petrescu a venit la mine și mi-a spus: „Bagă santinela înăuntru și spune-mi cum te cheamă. Dar mai bine, bagă-i pe toți în dosul barăcii”. Am executat ordinul și m-am dus în birou. Acest birou în care lucram avea o fereas-

tră de la care se vedea ușa crematoriului. În jurul autosanitarei au apărut ofițerii de la Direcția Politică, îmbrăcați în civil. Pe braț purtau câte o banderolă cu tricolor. De față se afla di-

rectorul crematoriului, Popovici, subordonații generalului Petrescu, doi muncitori de la crematoriu și, lângă gen. Petrescu, câteva persoane foarte cunoscute la vremea aceea: Ara Pauker, Liuba

Kişinevsky și soțul său, care participa ca delegat sovietic, și Emil Bodnăraș, care atunci era colonel. Cei doi lucrători de la crematoriu au deschis ușa din spate a autosanitarei și au început să tragă o brancardă. Mare mi-a fost uimirea cînd am văzut că pe prima targă zăcea mareșalul Antonescu. Era îmbrăcat într-un costum maron, cu niște dungi albe. Și tot așa din mașină au fost scoase alte trei cadavre: al doilea era Ică Antonescu, pe al treilea nu-l cunoșteam, dar mi-a spus ulterior directorul crematoriului, Popovici, că era Alexianu, iar cel de-al patrulea era Vasiliu. I-au dus pe rînd în crematoriu. Ca-n orice crematoriu și acolo se găseau găleți, lopiți și tirăcoape pentru stingeria incendiilor. După cîteva ore, au ieșit doi dintre civili cu banderolă. Fiecare avea în mînă cîte o găleată. Cu gălețile pline de cenușă au coborît pe cărarea care ducea spre Valea Plîngerii. Distanța era destul de mică. Valea Plîngerii se-ntindea de la Gîmitirul Belu și ținea pînă încoace, unde se termină acum Parcul Tineretului. Acolo era un fel de lac, mai mult o mocirlă, care, sub privirile noastre, a-nghițit rămășițele pămîntești ale celor patru oameni de stat, uciși de comuniști.

Vom reveni cu amănunte, inclusiv cu relatarea peripețiilor ofițerului Nicu C., martor ocular care a scăpat de la moarte printr-o adevărată minune.

MARIA TIMUC

Atenție, domnilor!

Țigani nu sînt țigani. Sînt altceva

Ca urmare a scandalului iscat de înțelegerea româno-germană referitoare la trimiterea îndărăt a țiganilor aflați în Germania și proveniți din România, biroul de presă al Ministerului nostru de Interne a difuzat prin Rompres un comunicat care e o plicisitoare prelegere despre ce sunt convențiile bilaterale și ce vor ele. Deducem de acolo că după cum, prin convențiile și înțelegeriile româno-germane existente, nemții au dreptul să-i trimită „acasă” pe țiganii români

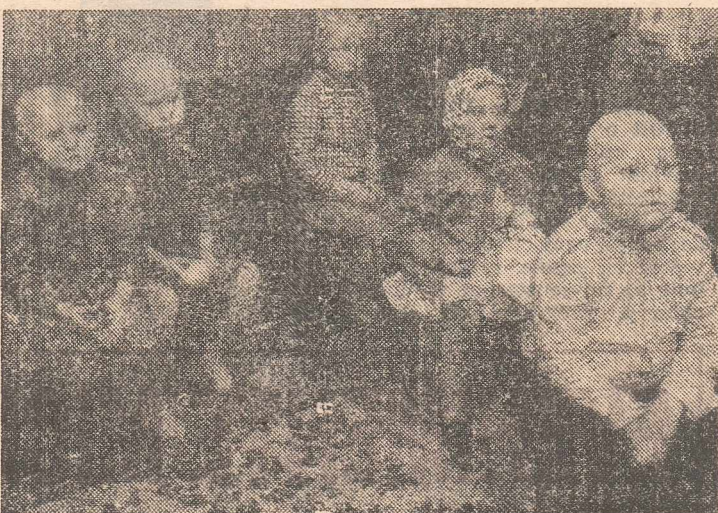
fugii în Germania, așa și noi putem să-i prindem și să-i trimitem la sălașele lor pe țiganii germani care au invadat România. Că doar e reciprocitate perfectă, nu-i așa? Însă țiganilor ce urmează să reapeară pe malurile Dimboviței nu trebuie să le zicem țigani, ci „cetățeni români”, întrucît, potrivit comunicatului amintit, „documentele româno-germane nu fac trimitere la etnia respectivă și nici în Germania, nici în România nu se ține evidența cetățenilor pe principii etni-

ce”. Foarte bine, foarte frumos, așa e. Atîta doar că zecile de mii de țigani, odată „repatriați”, adică trimiși pachet în România, cer de mincare. Și nu le va sluji cu absolut nimic nici țiganilor, nici autorităților române faptul că tucurii vor fi alinați cu sintagma „cetățeni români”, pentru bunul motiv că țiganii nu mînesc sintagme (acestea neavînd nici compoziția, nici consistența lebedelor).

I. D. GOIA

DEZARMAREA ATOMICĂ NU EXCLUDE PERICOLUL NUCLEAR

Cu cele 15 centrale nucleare tip Cernobil, aflate în funcțiune pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, la care se adaugă cele în construcție, precum și cele existente în țările fost comuniste, Europa de est rămîne un mare pericol atomic potențial. Dotarea tehnică, mijloacele de securitate sînt — apreciază experții occidentali — sub standardele mondiale. Dezastrul de acum șase ani face ravagii în continuare. Fotografia vă prezintă cîteva din copiii atinși de leucemie, internați într-o clinică din Minsk. Din păcate, omenirea a uitat catastrofa de la Cernobil și ofensiva diplomatică pentru închiderea sau re tehnologizarea centralelor de concepție sovietică a slăbit în intensitate.

Tom Lantos la Cotroceni?

Mai vechea noastră cunoștință, kongresmanul american de origine maghiară Tom Lantos, efectuează în prezent un turneu est-european în care sunt cuprinse Ungaria, Slovacia, România, Croația, Slovenia, Bulgaria, Serbia și Muntenegru. După cum transmite agenția budapestană MTI, Tom Lantos a declarat că în cursul vizitelor sale „intenționează să acorde o atenție specială situației minorității naționale maghiare din Slovacia, România și Voivodina, în primul rînd modului în care se realizează drepturile omului față de minoritățile naționale care locuiesc în aceste țări”. Nu știu pe ce bază și cu ce obraz va veni în România omul care, după ce ani de-a rîndul l-a lînguit pe Ceaușescu, a spus, din decembrie 1989 încoace, despre situația ungarilor de la noi numai minciuni sfruntale și care s-a dat ei însuși drept principalul artizan al neacordării clauzei americane. Mă întreb numai dacă nu cumva, în timpul anticamerei de mai bine de-o săptămînă pe care Tom Lantos o face pentru a fi primit (abia pe 26 noiembrie) de președintele maghiar Arpad Göncz, dl Iliescu își va uita minia, își va călca pe inimă și-l va primi pe kongresman la Cotroceni.

I. D. GOIA

Românii în Austria

În drum spre America, mii de conaționali au fost opriți la porțile Vienei. Nimeni nu poate pleca mai departe dar nimeni nu vrea să se întoarcă acasă. Ce înseamnă să o duci bine, cînd o duci rău.

DOCUMENTAR

În mijlocul strălucirii și opulenței Occidentului, emigrantul este condamnat să rămână un cetățean de categoria a II-a.

Îi întâlnești pretutindeni. La începutul anului, numărul lor trecea de 20 000. De atunci, unii au revenit în România, alții le-au luat locul. Austria mai e una din țările bogate în care pot încolți speranțele emigrației internaționale.

Românii, cei mai numeroși după iugoslavi, au sosit în mai multe valuri. Unii, porțiți să câștige sau să piardă totul, și-au încercat norocul, străbătînd fraudulos granița înainte de Revoluția din 1989. În această situație se află trei colegi ingineri, domnii Viorel Arghiropol, Dragoș Vasiliu și Mihai Conțiu. Cu riscul vieții, jucînd ultima carte, ei au trecut Dunărea, iar apoi, traversînd Iugoslavia, au ajuns pînă în lagărul

ușa în nas. N-o să ne mai amărim iarăși, vorbind despre lucruri arhicunoscute. Vom reține în schimb faptul că imensa majoritate a celor plecați au considerat ab inițio Austria ca pe o țară de tranzit. Din motive pe care din nou nu le vom analiza aici, românul simte (fără prea multe motivații) că își poate găsi un loc sub soare numai la capătul lumii, cu deosebire în Canada, S.U.A., Australia și Noua Zeelandă. Numai că socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea făcută de alții după Revoluție, cînd mai marii lumii au apreciat că românii au scăpat de dictatură și nu mai au argumente să o facă pe refugiații politici. Consulatele din

mergut, faimoasa zonă turistică de sub poalele Alpilor, am dat întîmplător de gălățeanul Spiridon Gociu, singur, pierdut de lume într-o cabană din marginea lacului, șomer de mai multe luni și fără șansa de a găsi curînd o slujbă. Șomer e și Ilie Stoica, amintit mai sus, noroc că soția sa e angajată în rețeaua de magazine „Mc Donald”. În sfîrșit îl voi aminti pe strungarul Mandela, angajat la filiala „concernului Siemens, țigan dar om de meserie, bine remunerat și în Austria, vesel, parfumat și într-o perfectă concordie cu sine însuși. Soția sa, o vîlceană pedantă, și-a găsit o slujbă de bucătăreasă la o familie înstărită din Salzburg.

Pentru toți aceștia, cunoștința cu economia de piață de tip occidental a fost un examen dur, în fața unei societăți care cere, nu iartă și plătește exact timpul lucrat, amendînd orice secundă irosită. Adio bilete de voie, șuete pe culoar, absențe nemotivate, nepotism, treabă de ochii lumii. E adevărat, munca este mult mai bine plătită, începutul se arată promițător, euforic, dar foarte curînd orice emigrant înțelege că este și va rămîne un cetățean de categoria a doua, izolat, tolerat, ținut ca rezervă de brațe de muncă.

Am simțit acest lucru ori de cîte ori, în calitatea mea de turist, mi-am exprimat încîntarea pentru curătenia, ordinea și frumusețea locurilor, impresionat de calitatea serviciilor și civilitatea străzii. Răspunsul a venit de fiecare dată sub forma unui oftat pe o față cernită de tristețe. Apoi am înțeles: opulența și strălucirea Occidentului pot impresiona ochii vizitatorului, dar niciodată pe cei ai emigrantului. La fel cum în palatul seniorial, argatul nu va avea nicînd sentimentul grandorii, ci numai pe cel al umilinței. Sub sarabanda de lumini a străzilor comerciale — întotdeauna mai sărac decît cetățeanul autohton, mai amenințat de șomaj, constrîns să viețuiască în enclavă națională, handicapat de necunoașterea limbii germane și cu perspectiva sumbră a expulzării — ausländerul nu poate uita nici o clipă că trăiește într-o lume unde nu este iubit, ci doar acceptat prin tîrgul rece al contractului de muncă. Să analizăm mai îndeaproape acest paradoxal statut social.

Să începem cu ceea ce ar putea stîrni interesul și visurile de procopseală ale românului rămas în țară: câștigul în valută. Dintr-un salariu de 10 000 șilingi (cît ia pe lună un muncitor necalificat, o vînzătoare în magazin, un cărător de mărfuri sau o chelneriță) se poate cumpăra, pe alese, o mașină de ocazie în stare excelentă, cu un avans de numai 7 000 șilingi. Restul de plată, în rate lunare de 1 500 șilingi. Mașina este aici un instrument de lucru pe care și-l îngăduie orice muritor. De la magazinele cu mărfuri soldate, omul sărac se poate îm-

brăca din cap pînă în picioare la prețuri modice: 20 șilingi o cămașă, 50 șilingi o pereche de cizme de damă (nifel demodate), 300 șilingi o haină de blană naturală (purtată dar bine întreținută), 100 șilingi o scurtă de piele și așa mai departe. Dintr-o asemenea prăvălie ieși înfolit lux dacă ar fi să te arăți pe bul. Magheru, dar la Viena nu vei fi decît un ausländer sărăcuț și demodat.

Ușor și simplu, bătînd tot la porțile milei, se aranjează și un apartament luat cu chirie. Din ce aruncă neamțul și se depozitează pe străzi sau la asociațiile caritabile, emigrantul poate lua acasă la el bruma de lucru: șoare pentru un trai decent: mobilă de dormitor, de cameră de zi, covoare, perdele, mașină de gătit, frigider, televizor. Sau ceea ce reprezintă în România un vis irealizabil pentru o familie de tineri căsătoriți.

Accesibile oricărui buzunar sînt în continuare alimentele,

omului eternele drame existențiale. Cu îmbrăcămintea cumpărată de la Kleider Laden Caritas, cu mobila și ustensilele de bucătărie scoase din cîmitirele de vechituri, cu Volkswagenul model 1980 poți face impresie la București, dar niciodată în Austria. Aici românul rămîne un paria al societății civile, un ins ce se îmbracă din ce aruncă alții, însetat de privilegiile ce-i sînt interzise, izolat în lumea de jos a emigrației, disprețuit pentru sărăcia și ochii lui umili.

Ei bine, în fața acestei situații paradoxale, autorul acestor rînduri, ca și cititorul ce-l urmărește relatarea vor fi îndemnați să-și pună aceeași întrebare: De ce nu se întorc românii acasă? De ce își ucid sufletul și demnitatea, pierduți într-o lume ce nu-i va privi nicînd de la egal la egal?

Am adresat o asemenea întrebare celor peste 20 de români înțîlniți în Austria. Răspunsul doamnei Silvia

Spre deosebire de Germania, Austria a acordat azilanților dreptul la muncă. Cel care poate face dovada unui an lucrat, primește dreptul de a mai rămîne în Austria un an. După doi ani, se bucură de la „Arbeitsamt” de alți doi ani de ședere în această țară. După patru ani, prelungirea șederii cu încă cinci, iar apoi, „dosarul de cadre” face posibilă stabilirea definitivă. Celor tentați de asemenea perspective nu le dăm sîntul să-și facă geamantanul. Pentru noii sosiți nu se mai găsesc demult locuri de muncă.

semipreparatele, conservele, detergenții, cosmeticele. Nimeni nu-și ia de la gură pentru a-i cumpăra copilului bomboane și fructe exotice, după cum nimeni nu-și torcă nervii în autobuze sau la cozi interminabile.

Dar cînd dispui de condiții normale de viață, obișnuința se instalează repede, trecutul se uită și confortul se înscrie între limitele firescului. Peste darurile societății de consum, speranțele, nemulțumirile individuale se redimensionează. La noi cote ale civilizației, distanța ce separă bogatul de sărac și indigenul de venetic readuc în traiul

Arghiropol mi s-a părut cel mai aproape de adevăr: „Cînd mă aflu aici, departe de casă, înconjurată de străini, simt că înnebunesc. M-aș întoarce imediat în București. Dar cînd vin acasă și văd ce-a ajuns țara mea, cît de goale sînt pungile și cît de alterată este conștiința civică, nu știu cum să revin mai repede la Salzburg. E îngrozitor!”

Da, emigrantul este un om bolnav. Cu sufletul împărțit între dorul de casă și civilizația Occidentului.

LIVIU TIMBUS

Emigrantul și eternele lui dileme

Silvia Arghiropol, soră medicală, Ostermiething: „Cînd mă aflu aici, departe de casă, înconjurată de străini, simt că înnebunesc. Aș reveni și mîine la București. Dar cînd vin acasă și văd ce-a ajuns țara mea, nu știu cum să mă întorc mai repede în Austria. E îngrozitor!”

Spiridon Gociu, muncitor, Abersee: „Sînt șomer de cîteva luni. Să mă întorc în România? Ce să fac acolo? Aici cel puțin mai trăiesc cu speranța unei schimbări în bine”.

Liviu Presecăreanu, pictor, Salzburg: „Vînd tablouri cît să o duc decent de pe o zi pe alta. În România cine mai are bani de tablouri?”

Ilie Stoica, muncitor, Salzburg: „N-am serviciu de două luni. Noroc că soția mea s-a angajat la „Mc Donald”. De curînd proprietarul m-a dat afară din casă, deoarece nu pot să-i plătesc cît îmi cere. De ce să mă întorc în România? Am venit aici ca să scap de comunism”.

Dragoș Vasiliu, inginer, Ostermiething: „Am două fete. Instrucția și privilegiile de care se bucură aici copiii sînt cu totul altele decît cele din România. De aceea am rămas în Austria”.

de la Traiskirchen. Mai puțin norocos, mecanicul Ilie Stoica din Orșova a fost reperat de jandarmii sîrbi chiar lîngă granița austriacă și adus din post în România. Aici, după o bătaie bună și cîteva luni de închisoare, și-a pus din nou viața la bătaie, traversînd de data aceasta Dunărea cu o barcă pneumatică. Ajuns iarăși împreună cu doi ortaci în hău-rile de piatră ale Alpilor, a fost pentru a doua oară observat de grănicerii iugoslavi. Numai că de data aceasta, spre deosebire de însoțitorii lui, trîniți la pămînt de fiarele dezlănțuite, el a izbutit să treacă nevătămat în Austria.

Temeritatea este de cele mai multe ori și o dovadă a tăriei de caracter. Mi-am dat seama din nou de acest adevăr, petrecînd mai multe zile în mijlocul acestor tineri curajoși, plecați din țară nu pentru a vîna avantaje în șantaj sentimental, ci din dorința de a obține condiții decente de împlinire profesională. Sau ceea ce nu se poate spune despre cohorțile de aventurieri revărsate după Revoluție. Mulți dintre aceștia, oameni de nimic, în țară și aiurea (țigani și scursuri de mahala), au întors spre Occident fața unei Români abjecte, obligînd consulatele să ne trîntească

Austria și-au închis porțile, cererile de emigrare au fost respinse. Într-o atare situație, conaționali noștri n-au avut prea multe de ales: ori să rămînă pe loc, ori să revină în țară. Dar cei mai mulți au rămas.

În casa deschisă, prietenoasă, a soților Silvia și Viorel Arghiropol, la Ostermiething, lîngă Salzburg, am avut prilejul să dau de o adevărată colonie românească. Domnul Arghiropol, inginer geolog, face aici pe Hausmeisterul (un fel de dispecer) la o mică fabrică din localitate. Domnul Dragoș Vasiliu e printre pușinii care își practică meseria de inginer și, se pare, este foarte apreciat. Colegii lor, domnii Mihai Conțiu și Adrian Soare, au trebuit să ocupe servicii sub calificarea dobîndită în țară.

Unul o face pe muncitorul la o întreprindere de reciclat deseuri, celălalt s-a reprofilat ca faianțar. La Salzburg, în chiar celebra piață a Domului, expune grafică și acuarelă pictorul Liviu Presecăreanu. Ne mărturisește că o ducă mulțumitor, cu deosebire în sezonul turistic, cînd americanii și japonezii faceștia din urmă deveniți peste noapte mari colecționari de artă) sînt amatori să cumpere la prețuri modice tablouri de pe piața europeană.

La Abersee, în Salzke-

EXTERNE

Incendii la
Londra
și Paris

În timp ce un șir de încăperi ale palatului Windsor ardeau temeinic, pe ndelete, gospodărește, cum le stă bine unor bunuri regale, care se respecta, iar prințul Andrew se zbatea să organizeze stingerea incendiului, ca orice om căruia i-a luat casa foc, la Washington se desăsurau convorbiri între reprezentanții Comunității Europene și cei ai Statelor Unite în probleme privind subvențiile de stat pentru sectorul agricol din țările comunitare.

Nu vreau să reiau aici întregul dosar agricol al Pieței Comune și al neînțelegerilor, în privința exporturilor de produse agricole, dintre americani și vest-europeni. Amintesc doar că în iunie a.c. s-a adoptat așa-numita reformă a politicii agricole comunitare. Între timp, americanii și-au exprimat nemulțumirea față de exportul de produse agricole subvenționate din țările Comunității Europene către Statele Unite ale Americii și au cerut reducerea cu 22 la sută a volumului acestor exporturi, precum și limitarea producției de oleaginoase a C.E.E. la 9 milioane de tone. Washingtonul a amenințat că, dacă aceste condiții nu vor fi acceptate, va trece, de la 5 decembrie a.c., la sporirea considerabilă a taxelor vamale pentru produsele importate din C.E.E. (începând cu taxa de 200 la sută pentru vinul alb francez), ceea ce ar însemna un război comercial transatlantic. Tocmai pentru a se evita un astfel de război s-au inițiat negocierile dintre Comunitatea Europeană și Statele Unite, în șirul cărora se inscrie și runda de la sfârșitul săptămânii trecute.

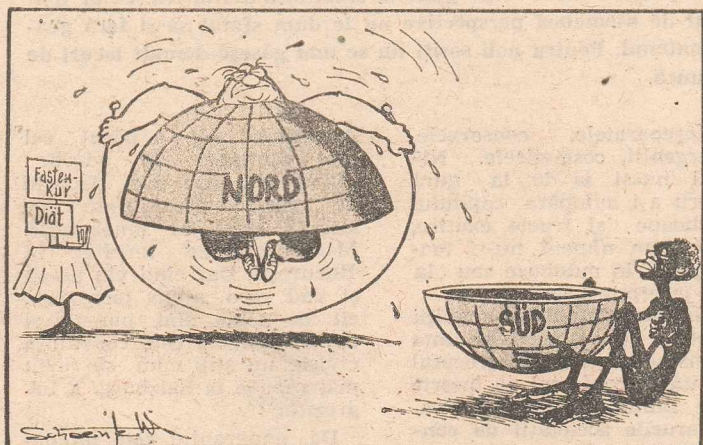
Cea mai mare împotrivire față de cererile americane a venit, evident, din Franța, care consideră că reducerile cerute de americani sunt incompatibile cu reforma din iunie a politicii agricole comune. Cei doi negociatori europeni, irlandezul Ray MacSharry și olandezul Frans Andriessen, au primit din partea europenilor sarcina ca, ducându-se peste ocean, să încheie un acord global care să permită rezolvarea litigiilor agricole cu Washingtonul și să deschidă Comunității Europene piețele neagricole americane, în special piețele serviciilor.

Și iată că negociatorii europeni au ajuns cu americanii la o soluție de compromis: niște reduceri din partea europenilor apropiate de ce au cerut americanii, dar nu chiar atât de mult. Bucurie pe malurile Tamisei, unde John Major a apărut în fața ziaristilor cu un zîmbet cu gura până la urechi, semn că și ticurile balcanice sunt molipsitoare. Exact pe dos s-au petrecut lucrurile în Franța. Și primul-ministru Bergeyovoy, și ministrul agriculturii Selsson, și chiar Jacques Delors (pentru că singele apă nu se face) s-au pronunțat critic și față de cerințele americane în general, și față de rezultatele obținute de MacSharry și Andriessen. S-a spus chiar că atita vreme cât la Washington nu s-a iscalit nici un document (termenii acordului s-au transmis prin telefon), cele convenite acolo pot fi considerate doar ca simple recomandări. Adevăratele decizii urmează să fie luate de forurile comunitare. Dar cea mai violentă reacție în Franța au avut-o agricultorii înșiși. Ei au venit la Paris și au dat foc la numeroase balturi cu paie și anvelope de mașini. Și astfel, la sfârșitul săptămânii trecute, de incendii au avut parte nu numai englezii, la Windsor, ci și francezii, la Paris.

Cerințele americane au, desigur, și cauze economice, să-i protejeze pe producătorii americani de concurența produselor agricole comunitare subvenționate. Dar și bătăie politică: să-i pună pe vest-europeni să plătească pentru umbrela N.A.T.O., asigurată în esență de americani. Dar unii (și în primul rând francezii) se întreabă dacă nu cumva în momentul de față, când comunismul s-a prăbușit iar războiul rece nu mai există, protecția militară din partea Statelor Unite n-a devenit fără obiect, inutilă. Și atunci de ce vest-europenii să mai facă americanilor concesii economice, cu atât mai mult cu cât americanii vor folosi deprotejarea producătorilor din C.E.E. tocmai pentru protejarea propriilor lor agricultori? Cu alte cuvinte, în Comunitatea Europeană prinde tot mai tare contur ideea renunțării la protecția militară americană în favoarea menținerii protecției pentru agricultura comunitară.

N-aș vrea să închei fără a observa că țări bogate, care au asupra noastră, a românilor și a celorlalți frați într-un lagăr, un avans de o jumătate de secol de dezvoltare în condițiile economiei de piață, practică încă protejarea agriculturii și pregetă să renunțe și în momentul de față la această protecție, ori măcar s-o diminueze, pe cînd noi am crezut că, odată răsturnat Ceaușescu, putem lăsa agricultura (precum și alte sectoare) de izbeliște, la mila lui Dumnezeu și la cheremul „legilor pieței”, din care cauză românul a ajuns să se uite la alimentele oferite spre vânzare în magazine ca la exponate de muzeu. Vom învăța măcar acum ceea ce trebuia să știm mai de mult?

ION D. GOIA ■

Zwei Welten

(Karikatur: Karl-Heinz Schoenfeld/Hamburger Abendblatt)

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

SA RIDEM CU
BEKE GYÖRGY

Beke György nu este un actor de revistă, care să ne propună un scheci omoritor și noi să nu mai putem de ris. El este ziarist. Însă articolul „Arheologi români se îndoiesc de teoria continuității daco-romane”, pe care l-a publicat în ziarul din Budapesta „Magyar Nemzet”, ne face să ne prăpădim de ris.

De unde vine umorul? Mai întâi, din cacealmaua pe care ne-o trage cînd una promite și cu totul altceva oferă. Astfel, noi, pornind de la titlu, căutăm să aflăm care sunt acei arheologi români care neagă continuitatea. Zadarnic! Ei lipsesc cu desăvîrsire. Păcăleală. Ca în Mark Twain, cînd organizatorii unui spectacol au vîndut biletele anunțînd „minunea minunilor” și pe scenă a apărut un om în pielea goală. Și izbucnim în primu hohot de ris. Mare mehenghi și György asta!

În al doilea rînd, caraghios. Ieul vine din buna stăpînire de către autor a tehnicii absurdului, care, se știe, are numeroase corespondențe și în folclor: „Bună ziua, nea Istrate! Șapte pui de rață, frate!” „Ce-are a face coada vacii cu ștampila primăriei”, „Hodoron-tron” și altele. După ce îi înțormăză pe cititorii săi că în toamna lui 1991 în orașul Cluj (el nu vrea să zică Cluj-Napoca) au fost găsite 1268 de monede romane, pe care „arheologii cu nume de familie ungurese și cu prenume românești” Kocsis Sorin (el sî însemne, oare, „arheologii români” din titlul articolului?) le-a catalogat ca fiind din secolele I-III d. Hr. Beke György scrie: „Numai că arheologii (Care arheologi? Nu cumva și aici e vorba de amicul Kocsis? n.n.) — ei, care își respectă meseria — au tras și alte concluzii. Au descoperit că fostul oras roman a fost incendiat. Moneda „cea mai recentă” dovedea că asediul a avut loc în jurul anului 240 d. Hr. În acea vreme, zona respectivă era invadată de carpi, apoi de goți. Urmează o nimicare tragică, iar apoi o tăcere de opt sute de ani. Nu există nici o urmă a continuității victii. Fragmentele de ceramică, banii care au fost găsiți în stratul imediat următor datează în mod cert din secolele IX și X. Fiind o temă delicată, citez aici cuvintele lui Kocsis Sorin: „Pe teritoriul cercetat de noi, după plecarea romanilor, deci după 270 d.Hr., primele urme arheologice datează din secolul al XI-lea”. Cu alte cuvinte, pentru Beke baci descoperirea unui tezaur roman e o dovadă sigură în contra continuității românești la nord de Dunăre.

În sfîrșit, amuzamentul provine din zbaterea sterilă de a

dovedi un lucru care oricum nu i-ar ajuta pe unguri în pretențiile lor asupra Transilvaniei, fie și sub formă de „autonomie comunitară” (Ce-o mai fi și asta? Unde se găsește așa ceva în lume? Ce izvor de drept internațional cuprinde acești termeni?) mai mult decît plasurele pe un picior de lemn, din bunul motiv că, în epoca modernă cel puțin, apartenența unui teritoriu la o țară sau alta n-o hotărăsc arheologii, ci ea decurge firesc din configurația demografică a teritoriului — care este populația lui majoritară. Chiar dacă la următoarea descoperire de monede romane în Ardeal, unui regiment zdravăn de arheologi neași, tot unul și unul, cum ar fi Kincses Ghită, Szabo Nae, Zoltan Gogu, Kovacs Li-ă, Kertész Gută etc., li se va părea că prin acea descoperire s-a dovedit că românii nici n-au existat pe Pămint, ei au fost aduși în Carpați de farfurii zburătoare, în nu importă ce secol, Transilvania tot românească și tot a României ar fi. Și aceasta intrucît strămoșii extraterestri ai românilor n-au făcut economie de astronave și de carburanți și au adus la nord de Dunăre așa de mulți români încît aceștia au devenit chiar de la debarcare populația majoritară în teritoriu. Și așa au rămas pînă azi. Asta-i situația, nene Beke, Dura lex, sed lex. Ce să mai faci istoricii (arheologii) în acest caz? S-a întîmplat vreodată ca ei, istoricii, să dăruiască vreunei țări un pămînt pe bază de cioburi și de monede romane? Ei, istoricii, pot, cel mult, dacă au simțul umorului, să tragă imprevizibil cu noi un colosal hohot de ris la citirea articolului matală din „Magyar Nemzet”.

SLOVACII ȘI
SINDROMUL
ORFANITEI

De-a lungul celor șapte decenii de existență a statului cehoslovac, cei care, din cînd în cînd, au cîrțit, au mîrțit ori chiar au acționat în contra traiului la un loc al cehilor și slovacilor au fost aceștia din urmă: că cehii îi exploatează, că slovacii sunt considerați cetățeni de categoria a doua, că n-au suficient drepturi, că sunt marginalizați etc. Iată că acum visul slovacilor e pe cale să se împlinească: de la 1 ianuarie 1993 Cehia și Slovacia urmează să fie state separate, independente. Cei care s-au bătut cel mai tare pentru acest lucru au fost, evident, slovacii. În ultima vreme însă, pe mulți dintre slovaci i-a aneuit frica: se vor putea ei ține pe propriile

lor picioare? Va putea Slovacia să reziste de una singură? Ca urmare a acestor temeri, săptămîna trecută, cînd a fost ca Parlamentul federal de la Praga să aprobe proiectul de lege privind dizolvarea Federației Cehoslovace, operațiunea n-a reușit din cauza votului împotriva al... slovacilor din Camera Națiunilor! Însă, în pofida acestui rezultat, cehii sunt hotărîți „să nu mai prelungească inutil agonia unui stat care nu mai funcționează”, și de la 1 ianuarie să se desprindă din federație, de va fi nevoie, chiar unilateral. N-au decît slovacii să sufere de orfanită cit or vrea. Ce-au căutat au găsit.

SI DUMNEZEU
TRIMISE
PE PĂMÎNT
POLIOMELETA

Deși în lumea civilizată este ca și eradicată, poliomiela se mai ivește ici-colo, și atunci se iau cele mai drastice măsuri. În ultimul an, recordul s-a înregistrat în Olanda: 31 de persoane contaminate și un deces. S-a întîmplat așa din motive... biblice. Există în Olanda un fel de sectă religioasă, a „protestanților duri” (vreo 60 000 de adepți la o populație totală de 15 milioane), care nu vor să facă nimic din ceea ce ar putea constitui o împotrivire la „dorința divină”. Astfel, ei nu-și asigură casele împotriva incendiilor sau a furturilor prin efracție. Printre altele, „protestanții duri” resping vaccinarea. „A accepta vaccin înseamnă a refuza judecata lui Dumnezeu” a declarat unul din pastorii lor. În cercurile O.M.S. s-a relevat că acest refuz de vaccin al olandezilor habotnici este un fenomen unic în Europa (nevaccinări s-au mai semnalat, dar din cu totul alte motive, doar la țigani). Pornind de la faptul notoriu că însuși Iisus Hristos a vindecat mulți bolnavi, în ideea că tocmai asta era și voința Domnului, ca bolnavii să se vindece, guvernul olandez se gîndește la o lege care să instituie obligativitatea vaccinării. Democrație-democrație, dar nici chiar așa, să lași copiii să moară cu zile ori să devină schilozi.

ION D. GOIA ■

„Și atunci vom vedea
cine depinde de cine!...”

● După vizitele-blitz la Londra și Budapesta, BORIS ELTIN s-a deplasat la Seul, via Moscova, pentru a arăta Asiei că Rusia există și va exista. Prezența sa la Seul, prima efectuată de un lider al Kremlinului de la război încoace, repară o prezență zonală după amînarea rundei Tokio. După un îndelungat îngheț, marcat și de afacerea scandalosă a avionului de pasageri sud-coreean doborît de sovietici, recenta întîlnire la vîrf a încercat să defrîneze un teren nou în... regiunea cea mai promițătoare a lumii! ● La KIEV, premierul Leonid Kueima s-a decis să declare război „economiei subterane și corupției”. În consecință, a cerut puteri speciale. Același lucru l-a cerut și Eltin, numai că reacția extremei stîngi și a dogmaticilor de tot felul a fost de o duritate care l-a determinat să amîne măsurile forte. ● Conform unui adevărat „principiu al dominoului” și în

Republica MOLDOVA se vorbeste despre instituirea unei stări economice excepționale. La Chișinău, președintele Snegur nu a uitat să remarce că situația este „explozivă”. Pe de

TURNUL
BABEL

altă parte, el a ținut să elimine echivocurile și a avertizat că, dacă în cadrul CSI se organizează structuri cu tendință de centralism, Moldova se va solidariza cu Ucraina, „făcînd bloc comun împotriva fostelor republici surorilor”. Că tensiunea economică din CSI a atins a-

pogeul a dovedit-o vicepreședintele Aleksandr Rutkoi, care a, declarat negru pe alb, referindu-se la debandada financiară din fostul imperiu: „Va trebui să punem capăt glumelor cu rubla și atunci să vedem cine de cine depinde!” Dacă va fi nevoie, se va vedea, dar nu va folosi nimănui... ● Procesul lui ERICH HONECKER alunece într-un con de umbră. După prima audiere, starea sănătății sale s-a înrăutățit brusc. Avocatul apărării a declarat că „nu mai este în stare să se aperc”. WILLI STOPIH, fost prim-ministru, a făcut un atac de cord. El ieșe, astfel, de pe scena acestui proces. În sfîrșit, ERICH MILCKE, fostul șef al securității, are 84 de ani și, deocamdată, este... blocat în audieri privind alt dosar. Ca atare, principalii acuzați auosit în acest proces prea tîrziu. ● BULGARIA încalcă embargoul împotriva Bosniei Herțegovina. Firme private bulgare, utilizînd o rețea extravaganță, au golit Bulgaria de benzină, în favoarea afacerii în care s-a băgat și Macedonia. Scandalul este în creștere și leagă „dialectice” probleme interne ale Sofiei cu cele... balcanice.

RADU BUDEANU ■

Un om în alb vă sfătuiește

Ulcerul gastric și duodenal

Pacienții suferinzi de ulcer gastric sau duodenal sau de ulcer imbinat gastric și duodenal prezintă perioade dureroase mai ales primăvara și toamna. Perioadele dureroase, cu durată de câteva zile, săptămâni sau luni, se caracterizează prin dureri zilnice ce prezintă o „ritmicitate” tipică, bine cunoscută de pacienți și anume: dimineața, orele înainte de micul dejun se caracterizează prin foame firește fiziologice la normal: la bolnavii ulceroși, prin „foame dureroasă” însoțită de pirozis, eructații. „Foamea dureroasă” cedează prompt, imediat după ingerarea micului dejun, mai ales dacă acesta constă din lapte dulce, smântină dulce, frișcă, ouă moi. Urmează ore de liniște, de calm pentru pacient și apoi din nou reapare „foamea dureroasă”, neplăcută, sâcietoare cu câteva minute sau ore înainte de masa de prinz. Și acum, la fel, „foamea dureroasă”, ce-

dează la ingerarea de alimente. Și din nou urmează un calm relativ pentru bolnav. Dar cu precizia unui orologiu durerea reapare la două, trei ore după ingerarea alimentelor și din nou este tipică, calmarea ei la ingerarea de alimente. Noaptea este „furtunoasă”: la miezul nopții bolnavul este trezit de durerea epigastrică, chinuitoare, instinctiv el ingerează un pahar de lapte, mănincă biscuiți și toropit, calmat aparent, readorme uneori.

Și acest scenariu se repetă, cu regularitate, zile, săptămâni, luni — în perioadele de primăvară și toamnă. Ce trebuie să facă pacientul? Să consulte neîntârziat medicul internist, dar mai ales medicul gastro-enterolog și să efectueze, la recomandarea acestuia, examenul radioscopic, gastro-duodenal, radigrafia, vidio-endofibroscopia gastrică și duodenală și chimismul gastric.

Astăzi, aceste metode de investigație paraclinică ne permit să vedem ulcerul gastric sau duodenal, sau cel dublu gastric și duodenal. Astfel, mai ales dacă la chimismul gastric apare o hipersecreție și hiperaciditate, precizăm diagnosticul pozitiv și facem diagnosticul diferențial cu gastrita, duodenita, mioplasmul gastric, colecistopatii. Despre evoluția ulcerului gastric și duodenal, complicații și tratament medico-chirurgical și dietetic în numerele viitoare.

Prof. univ. dr.
SANDU STOICHIȚĂ

Farmacia din grădină

Gălbenelele

Binecunoscute tuturor, gălbenelele (*Calendula officinalis* L.) se numără printre puținele plante floricele care împodobesc parcurile și grădinile noastre, etalându-și inflorescențele galben-portocalii până la căderea primei zăpezi.

Pe lângă calitățile lor ornamentale, gălbenelele constituie și un adevărat izvor de sănătate; preparatele obținute din inflorescențele lor

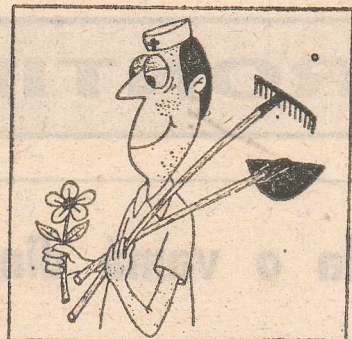
au proprietăți surprinzătoare. Florile conțin până la 3% carotenoide, un ulei volatil, saponine, acid malic, peste 60% substanțe tanante și un principiu amar (calendona).

Extern, florile de gălbenele sunt utile în cicatrizarea rănilor, în gargarisme — în caz de angină, stomatite, pioree alveolară. În toate aceste afecțiuni se prepară o infuzie dintr-un pumn de inflorescențe uscate (cît se cuprinde într-o mină) la o jumătate de litru apă clocotită; se acoperă și după un sfert de oră se filtrează. Se fac tamponări din 2 în 2 ore — cu vată pusă în două bucăți de tifon; garagara se face dimineața și seara, cu cîte un pahar de infuzie.

O pomadă preparată dintr-o parte extract alcaloidic 25%, din o parte de flori uscate, sfărimate fin și 9 părți amestec lanolină-vaselină este indicată în tratarea rănilor (prin aplicări locale, zilnice).

Infuzia de gălbenele are efecte terapeutice remarcabile în ulcer, afecțiuni hepatobiliare, gastrite, tulburări cu caracter hipertonic, în timpul menopauzei, luîndu-se de 2—3 ori pe zi cîte un pahar.

Experimental, s-a dovedit că în evoluția maladiei canceroase, ori a disfuncțiilor

hepatice, sub acțiunea infuziei sau a tincturii preparată din inflorescențe și administrată în doză de 2—3 g, de 3 ori pe zi, dispar fenomenele dispeptice, senzațiile de vomă, rigiiturile, durerile și apăsările în zona ficatului; excitabilitatea reflexă scade, presiunea arterială se regulează, amplitudinea contracțiilor crește. De asemenea, a mai fost pus în evidență și efectul bactericid al sucului proaspăt și al infuziei de gălbenele față de streptococi și alți agenți patogeni.

Atunci, de ce nu trebuie să ne reîntorcem la natură? De ce?

ION I. ROVENTA

Gastronomică

Caré de ași

Să presupunem că aveți o criză acută de bună dispoziție, timp și bani și că doriți să invitați în superbul dumneavoastră apartament cîteva amici folositori. Cu ce le veți întreține cura de veselie?

AVOCATUL CASEI

Cum obținem moștenirea?

Nu dați buzna la moștenire fără a ști că:

● **Certificatul de moștenitor** este actul care vă dă dreptul la preluarea moștenirii. Acesta se solicită notariatului de stat, în termen de 6 luni de la deschiderea succesiunii.

● **Succesiunea se deschide** în clipa morții celui care lasă moștenirea, la ultimul domiciliu al acestuia, indiferent de locul unde a decedat.

● **Taxa succesorală** se stabilește progresiv, în funcție de valoarea moștenirii și de gradul de rudenie al moștenitorului față de defunct. Astfel, la o moștenire de 3 000 000 lei, taxa pentru copil este de 13 000 lei + 10% din ce depășește 200 000 lei. Un văr, însă, pentru aceeași valoare moștenită, ar plăti o taxă dublă.

● Dacă v-ați făcut vinovat de o faptă gravă față de defunct (atentat la viața sa, acuzatie capitală calomnioasă), nu mai este cazul să plătiți taxa succesorală. Ca persoană nedemnă, legea vă înlătură de la moștenire.

● **Ordinea la moștenire** este dată de clasele de moștenitori: descendenții (copii, nepoții), ascendenții și colaterali

privilegiați (părinții, frații și surorile, descendenții acestora), ascendenții ordinari (bunicii și străbunicii) și colaterali ordinari (unchii, mătușile, verii primari). Moștenitorii dintr-o clasă anterioară îi exclud pe ceilalți.

● **Soțul supraviețuitor** vine la succesiune în concurs cu fiecare clasă de moștenitori.

● În cazul aceleiași clase, rudele de grad mai apropiat înlătură de la moștenire pe cele mai îndepărtate în grad.

Numai după ce v-ați asigurat că îndepliniți condițiile de moștenire, treceți la solicitarea oficială a acesteia.

CORNELIU OLTEANU

Groapa cu lei

Am convingerea, că acum, după ce v-ați căsătorit și v-ați mutat în casă nouă (cu cîte eforturi financiare!), doriți să o și mobilați.

Dacă v-ați hotărît să faceți o asemenea investiție, vă sfătuim să faceți o vizită la magazinul de profil „FLORELY”, din șos. Mihai Bravu, lângă Vatra Luminoasă, unde veți putea găsi o marfă variată, de bună calitate și la prețuri accesibile, în cazul în care familia vă ajută să traversați și această groapă cu lei, din calea tranziției spre o nouă viață.

Iată și cîteva din prețurile practicate aici: **comode multifuncționale**, cu prețuri în funcție de dimensiuni, cuprinse între 28 713 și 34 945 lei; garnitură hol — o canapea extensibilă și două fotolii fixe 110 362 lei (să nu vă gândiți că, în trecut, cu acești bani puteați să vă cumpărați o mașină și să vă faceți un concediu, după ce vă mobilați și toată casa, că vă pierde pofta și bucuria cumpărăturilor).

Dacă n-ați renunțat la această investiție, mergeți la acest magazin, unde puteți să obțineți mobilierul dorit și prin comandă.

A venit toamna cu prețuri noi la indexări vechi și multe cămări goale. Dacă nu v-ați aprovizionat suficient pentru iarna ce bate la ușă, puteți încă să mai treceți prin Piața Titan, unde cartofii sînt 90 lei/kg, ceapa 70 lei/kg, varza albă 50 lei/kg.

Vă doresc succes!

zale și potcapate (eu zic că merge din moment ce spunem a desertiza și a pitecantropiza) se așază pe un tablou rozaliu cu buline albe (sau viceversa).

3. Aș decupa din foi de salată verde cîteva rotocoale folosindu-le ca suport pentru bucățele de scrumbie sărată (de 5—6 cm lungime), acoperite cu smîntină (cam două linguri), amestecată cu ceapă tocată mărunt. Aceste flecușete sînt bine să ajungă pe un platou de culoarea politică preferată de invitați (de unde și recomandarea de a chema numai persoane cu aceeași convingeri politice).

4. Aș lua în continuare o damigeană de Riesling sec. Nu vă munciți să-l răciți cu gheață sau în frigider. În România, temperatura camerelor asigură fraparea băuturilor.

P. P. NAȘU

Cu toată înțelegerea și compasiunea, colectivul S.C. PUBLICITAȚIILE FLACARA S.A. este alături de colegul lor Georga Arion, în momentele grele pricinuite de decesul mamei sale și exprimă condoleanțe familiei indoliate, iar celei ce a plecat din această lume, un gând creștinesc: **Odihnească-se în pace!**

SOCIAL

TRIMITEȚI SALVAREA LA MINISTERUL SĂNĂTĂȚII!

Din spitale și policlinici, prea mulți doctori s-au învățat să plece vineri și să revină luni. La dispensarele sătești, adesea rămâne un bilet care anunță oamenii că pot chema moașa. Iar sim-bata, nu o dată, este și la nuntă...

În schimb, Ministerul Sănătății n-am auzit să-și fi micșorat numărul de medicii inspectori.

Îi supără că-s puțini? Nu-i sigur. Ce-i deranjează, însă, foarte tare, pare mai degrabă, faptul că, la durere, bolnavii tipă. Și, neavind bani de medicamente — costă cit bijuteriile !!! — ori de spitalizare, tipă tot mai mulți. Ba chiar nici medicii din rețea nu mai sînt toți silențioși. În curind, Ministerul Sănătății va lansa concursuri de invenții pentru a instaura liniștea. Un început promițător lasă în urma ministeriatului domniei sale dl. Prof. Dr. Mircea Maiorescu, iar continuarea, sub noul ministru, dl. Iulian Mincu, probabil că va fi și mai și.

În cazul răzvrătirii directorului Sta-

ției de Salvare a Municipiului București, dr. Andrei Georgescu, împotriva tăcerii dorite de ministru, dl. ministru, în loc să ia un calmant, a pus mina pe tirnăcopul furiei oarbe. Oarbe, fiindcă, atunci cînd dr. Georgescu a rupt tăcerea și a afirmat public, de pildă, că ministerul nu răspunde la nici o solicitare și n-a sprijinit, din decembrie 1989, cu nimic Salvarea, ei bine, dl. ministru n-a vrut, cu nici un chip să stea de vorbă cu acest director care îndrăzne să nu mai tacă.

SERINGI CU CÎNTEC

Dr. Andrei Georgescu a expus situația Salvării într-o conferință de presă. Deși rugat dl. ministru a refuzat să vină și de la Minister n-a participat nimeni. Doctorului Georgescu i s-a propus să renunțe la conferința de presă, pentru ca ministrul să nu-i mai trimită adresa de destituire. „Totuși, n-a mai trimis-o, ne spune dl. director. În schimb, au început să vină răspunsuri

care întîrziu de doi ani. La sfîrșitul lui 1990, Banca Mondială acordase României credite pentru dezvoltarea asistenței medicale de urgență. Noi nu văzusem nici un ban. Imediat după conferința de presă, am primit 1 200 000 de lei, pentru a procura seringi de unică folosință. Ciudat, adresa Ministerului precizează că s-a hotărît să fie achiziționate de la firma INVERCO S.R.L., B-dul Unirii, nr. 31 (dl. Lucian Aria sau dna Geta Verceling). Ni s-a fixat și prețul. Or, chiar din farmacii, le-am putea cumpăra mai ieftin. Tot atît de bune. Dar, iată!, nu avem voie”.

O dispoziție de plată, din 11 noiembrie 1992, aducea și mai mult: 19 096 000 lei — Chelt. mat. Comp. 1.52 — Banca Mondială — (procurare piese de schimb pentru salvări).

INDICAȚII PREȚIOASE CU DOP

Dr. Mircea Opreșan: „Marea noastră lipsă pleacă de la tipul de ambu-

lanță: o Dacie, cu o targă, o butelie cu oxigen și un girofar. La stop respirator, numai dacă oprești și cobori targă pe trotuar, poți acorda ajutorul necesar. N-ai loc să pui o perfuzie: n-are înălțime. Un domn director din Minister, trimis de dl. ministru Mircea Maiorescu în control cu o brigadă, după aceea conferință de presă, este scandalizat că nu administrăm xilină în situații în care lucrul acesta e și necesar și obligatoriu. Ce să-i mai spu? Dl. Dr. Radu Dop, venit în brigada de control, ne recomandă să punem punga de perfuzie sub fundul bolnavului, în mașină ca să alba presiune. Nu-l privește ce s-ar întîmpla la trecerea peste atitea gropi care fac faima Bucureștiului. Că i s-ar putea introduce aer pacientului, nu contează”.

Dar prea multe au ajuns să nu conteze. În loc să aibă pe fiecare ambulanță cite un defibrilator cardiac, Salvarea Bucureștiului are două defibrilatoare mari și late. Din care unul „nu se mai poate folosi decît la priză”. În februarie 1990, un italian de 40 de ani a murit la Intercontinental, pentru că Salvarea chemată nu avea defibrilator.

Vreți să știți de ce, de atîtea ori, vine greu Salvarea? Din cele 375 de mașini, 55 nu funcționează deloc, iar 58 sînt folosite deși și-au îndeplinit norma de casare. 65 au rulat între 150 000 și 200 000 de km; 68 au depășit 200 000.

O regulă, de care nu mai ține nimeni seama, spune că salvarea care aduce un bolnav la spital va staționa acolo cel mult 20 de minute. Dar, cu excepția Spitalului de Urgență, celelalte au camerele de gardă amplasate impropriu: ba în subsol, ba trebuie să urci targă pe scări, ba trebuie să treci peste un gard.

VIATA LA FRONTIERA

Goana după forinți

„Goana după aur” se traduce, la Oradea, „goana după forinți”. În fiecare zi, la pagina de publicitate a cotidianului „Crisana”, apar anunțuri, încadrate în chenar, cu invariabila formulă „Cumpăr forinți la preț maxim!”. După Revoluție, forintul a început să crească uluitor. De la raportul de 1/1, forintul a început să se „îngrășe” văzînd cu ochii: 1,50 lei, apoi 2, 3, 4, 5. Astăzi se cumpără cu 5,20 și se vinde cu 5,30. Cea mai bună cale de obținere a „valutei” ungurești și cea mai la îndemînă este de a vinde benzină românească dincolo de graniță.

Iată de ce, alături de alte motive, se stă atît de mult la ieșirea din țară. Vameșii sînt prudenți și pipăie cu toate simțurile pe care le au autoturismele. S-au confecționat rezervoare de 80 litri, în spatele banchetei, se acumulează benzină în tot soiul de canistre de metal, ori mai mici, din plastic. Dincolo, pentru un litru de benzină se obțin 50—60 forinți. Înmulțiti cu 5,20 și aflați cîștigul. De la Revoluție încoace, s-a vărsat un Cris de benzină în

Mafie la o vamă din Basarabia

Sintem sesizați de cîțiva studenți români care învață la Chișinău că, de regulă, la Vama Leușeni (Basarabia), vameșii nu au nici o regulă în ceea ce privește atribuțiile lor. Despre ce este vorba: controlul se face subiectiv și anapoda, apreciindu-se „după ochi” conținutul și valoarea bagajelor și percepiindu-se global taxe scoase din burtă. Astfel, unui student cu bocceluța goală i se pretinde aceeași sumă cît unui bișnițar notoriu, încărcat cu toate cele. Înțelegem așadar că, spre deosebire de alte categorii socio-profesionale, vameșii de aici nu bat cu bita, ci cu... rubla. (Constantin Șlefuriuc).

Ungaria. Fericiții de lingă frontiera cu România au avut cheltuieli mai mici cu benzina decît cei de la Győr, ori de la frontiera cu Austria, unde benzina este cu mult mai scumpă.

Dar nu numai șirul autoturismelor plecate în expediție după forinți îngreunează trecerea peste frontieră. La aceasta se mai adaugă și o anumită pierdere de timp la schimbarea turelor, procedură destul de anevoioasă în cazul constatării unor încălcări ale legii. Văzînd că șirul de autoturisme nu se mai termină, parcă, pe vameși i-a apucat lehamitea. O reacție normală, aproape de înțeles, numai văzînd cu ce și cu cine se poate întîlni un vameș. Vameșul Dorel Vesa a descoperit un turist maghiar care avea o centură cu

peste un milion de lei, numai bancnote de 500 și 1000 lei, a căror scoatere din țară este interzisă. Ce făcea cu banii românești, noi nouți? Ii transmitea pe filieră, mai departe, pentru a se cumpăra șilingi. Din fiecare transport de acest fel, el se alegea cu cîteva sute de mărci!

Sînt șomeri care se ocupă cu traficul cu benzină pentru a supraviețui condițiilor dure ale economiei de piață. Reducerea activității în unele fabrici falimentare a îngroșat cozile la stațiile PECO din Oradea. Recent Oficiul județean pentru protecția consumatorilor a aplicat o amendă de 1 milion de lei pentru că din rezervorul nr. 7 de la Stația PECO de pe str. Borșului (cel mai aproape de frontiera cu Ungaria) s-au servit aprox. 10.000 litri de benzină amestecată cu motorină pricinuind stricăciuni carburatoarelor, bujiilor etc.

Din muncitori oamenii au devenit, peste noapte, neguțatori; înarmați cu cîte un calculator de buzunar, pentru a calcula raportul între leu și forint, un raport absolut rușinos pentru economia românească.

Din Ungaria spre România în zilele obișnuite nu se prea stă la coadă. La finele săptămînii, însă, în zilele de sîmbătă și duminică, coada „șopirlei” se reface din „solzii” care au hălăduit în cursul săptămînii prin Ungaria și din autoturismele maghiare care vin în România.

Acest „festina lence” de la trecerea frontierei în punctul vamal Borș va avea viață lungă, dacă nu se dă în funcțiune — cît mai curînd și la toată capacitatea — trecerea frontierei de la Salonta la Sarkad.

PAȘCU BALACI

FOSTUL ICRAL

COLENTINA VINDE

FOCARE DE INFECȚIE!

Bucureștiul se poate mindri cu faptul că are în jur de 13 mii de apartamente confort III—IV, în sectoarele 1 și 5. Aceste locuințe de serviciu au fost construite prin 1970, ridicarea lor însemnînd, în ochii potențailor de-atunci, că vom intra în societatea comunistă cu un confort sporit. Că n-au fost racordate la rețeaua de gaze, nu era un hop prea mare.

Între străzile Heliade între Vii — Popa Nicolae — Ziduri între Vii sînt 27 de blocuri de confort III—IV. Fostului primar Ciurel i-a fost milă — cît altfel nu putem zice — de acești locatari și a hotărît că trebuie să le evacueze și să le dea altă destinație (eventual, prin modificări, să fie mărit confortul). Prin Adresa nr. 133 000, din decembrie 1990, s-au evacuat 7 blocuri. Și se spera că și celelalte vor rămîne, pentru o perioadă, în părăsire. Nu s-a întîmplat așa, primarul Ciurel fiind schimbat din funcție. Iar cele 7 blocuri părăsite au devenit un focar de infecție pentru zona în cauză; nimeni n-a îndrăznit să se apropie de ele și să le dea o altă destinație.

După cum știe toată lumea, aparta-

Șobolani și gunoi în cinematografe

Deși a crescut prețul biletelor de intrare la cinematografe, astăzi plătindu-se de la 60 pînă la 150 de lei, condițiile oferite de sălile de spectacol din centrul capitalei lasă de dorit. De la cinema Boulevard (fost Timpuiri Noi) pînă la Gorso (Victoria), peste tot dai de mormane de semințe, resturi de mâncare, ziare rupte, șobolani care mișună prin săli. Nici la fostul Lumina (astăzi cinema particular) șobolani nu iar-

tă pr fac în Deose nemai Festiv nitară nă cu curții condiți capita casă : suma ratiza metru servie sierele de a care un bi înghit grafic chiar Noroc se m de n

Dacă benzină nu e, nimic nu e

La 2 noiembrie, salvarea, cu o boală de 14 ani, din bulevardul Muncii, a mers la Spitalul „Grigore Alexandrescu”. Un doctor a văzut-o, n-a scris în foaie nici un diagnostic, dar a îndrumat-o la neurochirurgie, la Spitalul 9. De acolo, alt doctor, care nu scrie nimic în foaie, o trimite iar la „Grigore Alexandrescu”. Aici, verdictul, în final: „O duci acasă”. Nici un diagnostic pe foaie. Plimbarea a durat 3 ore. În alt caz, la 31 octombrie, salvarea chemată la ora 9,42 (din C-tin Brâncuși nr. 11) ajunge la 10,05, ridică bolnavul, în stare de leșin, și-l duce la Spitalul Coltea. Acolo, stă de la 11,30 până la ora 13. Doctorul care-l vede nu scrie nici un diagnostic pe fișă, îl îndrumă la Spitalul Clinic de

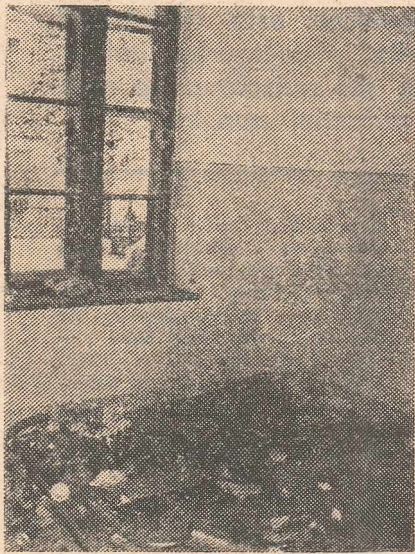
Chirurgie Buco-Maxilo-Facială. Aici, la fel, este trimis la Fundeni, unde ajunge la ora 15,07 și este internat.

Șoferii ambulanțelor se luptă cu morile de vânt pentru a obține drepturi asigurate prin lege. Contractul colectiv de muncă — ni s-a arătat un act cu o ploaie de semnături, de la Ministerul Sănătății și de la Ministerul Muncii — le acordă drepturi ce nu li se dau: nu admite dl. ministru. Poate că, într-o bună zi, toate salvările vor merge la Ministerul Sănătății. Acolo s-a instalat o boală care, prin efectele ei, amenință pe toți. Sau dorește dl. Nicolae Văcăroiu să le vadă în Piața Victoriei?

DORIN GHERGHINESCU ■

mente de stat se pot cumpăra. Pentru confortul III (despre confortul IV, nu s-a pomenit în nici un act oficial) s-au dat două acte normative: Decretul nr. 61/1990 și Decretul nr. 85/1992. Societatea comercială „APOLODOR” SA (fostul ICRAL Colentina), cu sediul în str. Icoanei, nr. 17, Sector 2, a pus la avizierele blocurilor un anunț cu prețurile estimative ale... focarelor de infecție! Astfel, 1 cameră = 30 000 lei; 2 camere = 55 000 lei; 3 camere = 65 000 lei.

ION RUSU ■

Viorica Roșu și Mirela Crăciun. Amândouă, de 21 de ani. Amândouă, oficiante. Amândouă, din Chitila. Lucrau împreună, la Oficiul P.T.T.R. nr. 78. Tot amândouă au crezut că au făcut o mare descoperire. Din care să scoată bani, fără să știe nimeni.

A ieșit altfel decât și-au închipuit. O descoperire a fost, până la urmă. Dar n-au făcut-o ele. A făcut-o Poliția. Faptele lor se numesc infracțiuni. Delapidare. Fals intelectual. Uz de fals.

Ce făceau fetele? Foi de restituire. Pe numele unor titulari de librete C.E.C. Sau, pur și simplu, pe nume fictive. Așa au furat, Mirela — 3665, iar Viorica — 107 000 lei.

Acesta este prejudiciul probat (și recuperat), deocamdată. Dar cine poate fi sigur când au început și cât au tocat micuțele rozătoare? Cercetările continuă.

DORIN GHERGHINESCU ■

Doi oameni fac curățenie în Vrancea

Agencia de Supraveghere și Protecția Mediului Vrancea a devenit, anul acesta, printre cele mai „productive” pe linia descoperirii deșeurilor toxice. Conducă de directorul Ciobanu și inspectorul șef Măneș (care a reușit în 1991, performanță de a-l doborî pe fostul prefect Pavel, deoarece tăiașe arbori dintr-o rezervă pentru a-și construi o cabină!), doi oameni pentru care cinstea și corectitudinea sunt mai presus de interesele meschine. În vara și toamna

anului curent, agenția a depistat următoarele produse toxice, aplicând amenzi eficiente:

— la rampa de gunoi a orașului Focșani au fost aruncate 127 tone de șlamuri galvanice.

— peste 3 500 tone de deșuri metalice feroase și neferoase, la mai multe unități.

— 1 500 kg deșuri de fero-cianură de potasiu, rezultate prin deferizarea vinurilor la unitățile cu profil viticol.

— în magazinele fostelor C.A.P.-uri au rămas pesticide a căror omologare a fost retrasă de foarte mulți ani: 2 630 kg Dibutox, 4 920 kg Lindatox și 260 kg Aldrin.

— în jur de 8 300 de anvelope uzate, importate din vest.

Vom reveni cu alte detalii.

ION RUSU ■

Un nou Rimaru

Fiorosul criminal a fost arestat

• Cere ajutor de la Amnesty International!!!

Din surse ale procuraturii București aflăm, cu stupeoare, că o falnică brută este împiedicată să-și exercite nobila meserie de... ucigaș! Astfel, în data de 27 ianuarie a.c., Adrian Stroe a întâlnit-o pe Lavinia Stoian. Adrian, dorind din tot sufletul să intre pe sub pielea fetei, și negăsind alt mijloc la îndemână, a omorât-o. Simplu. Vremea era cam friguroasă pentru a-și face muștrări de conștiință.

Cum a dat firul ierbii în 24 martie a.c. soarta a făcut ca în calea simpaticei Andreevna Elvira Vasilevna să apară Adrian. Îndrăgostindu-se de ea și jurându-i credință și dincolo de moarte a trimis-o pe cealaltă lume. Adrian căpătase o anume îndeminare în hăcuirea sexului frumos.

Vara a trecut fără evenimente deosebite. Parlamentarii erau în vacanță iar guvernul recupera timpul pierdut dând ordonanțe peste ordonanțe. În ziua de 9 septembrie, Adrian a acroșat-o pe Mariana Biltic, care doar cu o zi în urmă sărbătorise „Sf. Maria mică”. Viața este, în fond, o himeră. Așa o considerat și „maestrul” Adrian și drept urmare, a ucis-o pe Mariana.

Poliția l-a prins, în sfârșit, și l-a dat pe mîna procuraturii. Care, nici una, nici două — inimă de piatră, ce mai — i-a făcut dosarul. Drept pentru care, aflăm, profund nedreptățit, Adrian Stroe dorește să se adreseze lui Amnesty International, solicitînd ca merseria de „ucigaș” să fie legalizată!

ION RUSU ■

Poliția tulbură liniștea bișnițarilor

• Dar cu o razie nu se face primăvară

De curind, poliția a făcut ceea ce ar fi bine să facă mai des. Și mai apăsător. A tulburat puțin liniștea bișnițarilor. De data: aceasta, în tirgurile din Vitan—Birzești și Valea Cascadelor. I-a sancționat contravențional pe 64 dintre liberugetătorii care treceau drept negustori cinstiți. Totalul amenzilor: 1 465 000 de lei. Au fost confiscate bunuri și numerar, însumînd 2 284 000 de lei și 50 de dolari S.U.A.

Vreți să știți cam ce vindeau? **Cristian Nicolae**, 18 ani, fără ocupație, domiciliat în strada Cetatea Poenari, nr. 44, Sectorul 4, vindea, fără autorizație, bunuri de proveniență străină. I s-au confiscat: pantofi, scurte din piele, blugi, în valoare de 260 000 de lei. Amendă: 60 000.

Aglae Constantin, 32 de ani, din Tirgoviste, vindea piese și accesorii auto, a căror proveniență legală nu o

putea dovedi. A fost amendată la cu 60 000 de lei. Mărfurile care i s-au confiscat valorează 250 000.

Puiu Cănescu, 24 de ani, din comuna Sinești, S.A.I., vindea obiecte și uz gospodăresc din „cupru neprelucrat”, fără a fi autorizat și fără documente de proveniență legală. Cum nu i s-au putut confisca decât obiecte în valoare de 65 000 de lei, i s-a dat o amendă mai mică: 30 000.

Cum n-ar fi de mirare ca asemenea obiecte și materiale să fie de furat, pungașii se vor grăbi, probabil, să-și scoată pîrleala: vor fura în continuare. Încă și mai abilit. Fără prelungirea cercetărilor necesare, acesti raite, la răstimpuri, ale poliției au, în materie de furtisaguri, un excelent efect... catalizator.

DORIN GHERGHINESCU ■

Sălbaticii din Chiajna

Au distrus, au furat, și-au băut mințile • valoarea prejudiciului: 1.134.382 lei

Mintea românului pleznește de atîta... inventivitate. **Nicușor Ilie Istrate** și **Constantin Dumitru** erau în vizită la **Dumitru Dumitru** din Chiajna. Și cum discutau ei așa pe-ndelete despre marile probleme ce frământă națiunea, odată au fost străfulgerați de o idee genială. Ce-ar fi dacă ar tăia cablul telefonic (de cupru — asta era „prada”) dintre Chiajna și satul Dudu și apoi să treacă și pe porțiunea dintre Dudu și Pădurea Roșu. Pentru bani de buzunar, mai precis de băutură. Au mers în cîmp cu o căruță. Istrate și C-tin Dumitru s-au urcat în copacii de pe marginea șoselei și au purces la treabă. Au tăiat nu mai puțin decât 904 metri de cablu, în valoare de 728.279 lei. Tot în cîmp au ars izolația. Și pe urmă l-au vîndut lui **Vasile Lazăr** pentru numai 10.000 lei în prima fază, și a doua oară cu 12.000 lei. În acest fel, au întrerupt orice comunicare între localitățile respective! Și, ca un făcut, nimeni nu s-a sesizat. Că așa-i țărânul: nu-și vede decât de gunoiul din curte (și de capra vecinului!).

Dînd dovadă de un patriotism local demn de invidiat de toată suflarea acelor localități, cei doi au fost însoțiți, în altă escapadă, de **Ionel Zamfir** și **D-tru Dumitru**. De astă dată au tăiat cablul telefonic de pe porțiunea dintre Roșu și Pădurea Roșu. S-au mulțumit doar cu 478 metri valorînd 384.923 lei. Cei patru aventurieri au dat o altă lovitură: au pătruns, noaptea, în incinta

Societății de Producție Metrou, din str. Preciziei, nr. 36, de unde au luat 40 metri de cablu din cupru. Romtelecom — Direcția de Telecomunicații, ca parte vătămată, consideră că valoarea totală a cablului se ridică la 1.134.382 lei.

ION RUSU ■

O nouă armă: polonicul

Așteptînd autobuzul de noapte nr. 1, în stația de pe strada Mărășești din Suceava, am asistat, vrînd nevrînd la o scenă insolită de luptă: doi tineri, după ce și-au încercat cunoștințele timide în artele marțiale, au ajuns la harțag, lovindu-se gospodărește cu pumnii. Nenaștîmît de rezultat, unul dintre ei a scos dintr-o sacoșă un polonic (pentru cine nu știe: banalul și utilul obiect de bucătărie) și l-a pălit în creștet pe rival. A venit autobuzul și cei doi războinici, oarecum împăcați, au urcat în el. Uimit de pitorescul situației, am pierdut autobuzul, dar m-am ales cu polonicul abandonat. Îl ofer colecționarilor de polonice. (Constantin Ștefuriuc).

Mai sînt oameni buni!

*La ora cînd medicina românească
agonizează, un grup de entuziști
crează un așezămînt spitalicesc*

Călăuziți de credința în Dumnezeu și de iubirea aproapelui, un grup de români entuziaști semnează, în ianuarie 1990, actul de naștere al Asociației Filantropice Medical-Creștine CHRISTIANA, cu sediul în București, șoseaua Pantelimon, nr. 27.

Și cum o idee generoasă are întotdeauna răsunet, Asociația a primit ajutoare generoase din partea unor organizații similare din Elveția, Suedia, Franța, reușind să-și creeze o bază materială remarcabilă: aparatură de investigație, autovehicule tip Salvare, diferite piese de mobilier.

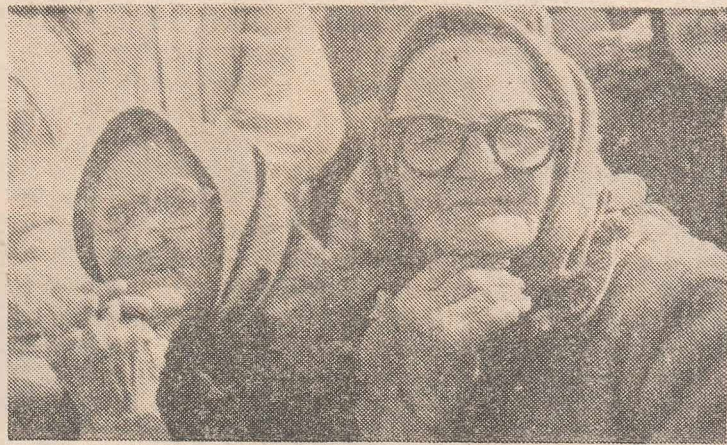
Noutatea absolută o consti-

tuie, însă, faptul că Asociația CHRISTIANA, oferă nu numai tratamente și consultații, ci se ocupă și de descoperirea persoanelor aflate în suferință. Astfel s-a născut ideea originală a creării unor posturi de infirmieră medicosocială la domiciliu. Ministerul Sănătății aprobînd 25 de astfel de locuri de muncă. Infirmierele ce au absolvit cursul specific de calificare, desfășoară o activitate de găsire a nevoiașilor, culegînd informații de la administrațiile blocurilor, din diverse parohii sau de la secțiile de poliție.

Dar ceea ce dă pondere activității acestei instituții filantropice, este spitalul pro-

priu-zis, cu aspectul său de sanctuar. O dată trecut pragul, pătrunzi într-o lume ce parcă nu mai are nimic în comun cu cenușul existenței cotidiene. Curățenie desăvîșită, icoane și candelere mereu aprinse, veghind în fiecare încăpere, măicuțe misterioase, tăcute, glasuri șoptite, o liniște tonică, reconfortantă.

La etajul al doilea al clădirii, o fostă sală de ședințe, s-a transformat într-o minunată capelă creștin-ortodoxă. Obiecte de cult religioase, adevărate opere de artă o împodoresc, creînd acea atmosferă de pace desăvîșită, de care are atîta nevoie credinciosul aflat în suferință. Preotul Constantin Mihoc, oficiază

zilnic slujbe, care te cucerește prin simplitatea discursului și prin spiritul creștin pe care îl emană. Spitalul propriu-zis are o capacitate de 60 paturi, este dotat cu aparatură modernă și aici lucrează 18 specialiști: medici, biochimisti, fizicieni. Directorul spitalului este dl. dr. homeopat Pavel Chirilă. Domnia sa ne-a informat că tratamentele homeopatice se recomandă în funcție de stadiul de evoluție al bolii, de datele fizice ale pacientului, de credința acestuia în puterea miraculoasă a naturii. Homeopatia, fitoterapia se execută ambulator, iar medicamentele se prepară în farmacia spitalului.

Am menționat anterior prezența măicuțelor, atât de soare în veșmintele lor religioase. Ele au sosit din mănăstiri împrăștiate în toată țara și sînt fie eleve la școala de infirmiere, fie asistente medicale, fie studente la facultatea de medicină. Pregătirea lor în aceste meserii este ne-

cesară întrucît, sîmbătă 28 noiembrie 1992, ora 13,00, Mănăstirea CHRISTIANA va căpăta personalitate juridică.

În planurile de viitor ale Asociației CHRISTIANA intră și extinderea așezămîntului sanitar. Viitorul centru se găsește acum în faza de machetă. Proiectul său a fost executat de Întreprinderea Proiect București. Locul său a fost stabilit: șoseaua Pipera nr. 49, pe o suprafață de 8 ha. El va cuprinde 4 clinici cu cîte 120 de paturi fiecare și o policlinică cu 700 consultații pe zi. Profil terapeutic: medicină internă, recuperare locomotorie, pediatrie și psihiatrie.

Centrul de Medicină Socială CHRISTIANA este o oază de pace în vîltoarea unei societăți ce-și caută echilibrul, întemeiată pe principiul moral-creștin al iubirii aproapelui.

BRINDUȘA NICOLAE ■

NOUTATI MEDICALE

Noi metode de identificare a agenților cancerigeni

La Institutul de cercetări asupra cancerului din Londra, echipa doctorului David Phillips a pus la punct o tehnică ce permite identificarea oricărui agent chimic carcinogen. Anumite tumori maligne prezintă astfel de agenți care modifică structura genelor A.D.N. Cel mai adesea se ignoră natura acestor produse nocive, ceea ce împiedică și măsurile preventive care s-ar putea, eventual, lua. Cercetătorii en-

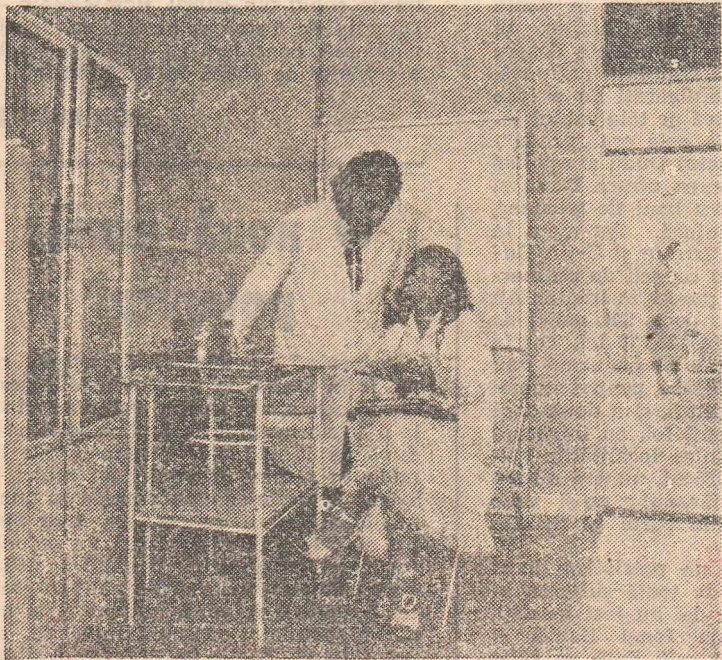
glezi au plecat de la principiul că fiecare dintre cele 3 miliarde de unități care constituie A.D.N.-ul unei celule umane conține fosfor. De aici, tehnica bazată pe extragerea A.D.N.-ului unei celule canceroase, reproducerea fosforului său radioactiv, deci reperabil, și distrugerea A.D.N.-ului, urmată de supunerea rămășițelor sale unui cîmp electric. Nucleele combinate cu un carcinogen se separă de celelalte unități, sănătoase. Poziția lor exactă poate fi reperată cu ușurință pe film, deoarece radioactivitatea impresionează pelicula. Această tehnică, ne asigură oamenii de știință britanici, va permite identificarea tuturor produselor carcinogene, punerea la punct a măsurilor de protecție a mediului și folosirea mijloacelor de intervenție individuală.

SIDA — un pas înainte în fabricarea de medicamente?

Căutările cercetătorilor de la Universitatea Harvard au dus la descoperirea a două peptide — proteine cu o slabă încărcătură moleculară — care, in vitro, împiedică propagarea virusului H.I.V. între celulele infectate și cele sănătoase. Dacă aceste molecule se vor dovedi eficace la om in vivo, va deveni posibilă crearea unor medicamente anti-SIDA deosebit de puternice.

Documentare și prezentare
LIANA TATOS ■

Medicamentul „Elcohep“ se vinde în pungi sigilate

Sînt aproape zece ani de cînd, la Oradea, doi medici au descoperit o familie de plante cu virtuți de excepție în tratamentul bolilor hepato-biliare. Cercetările au

dus la obținerea unui medicament brevetat în 8 țări ale lumii și aprobat de Ministerul Sănătății. De atunci, peste 10.000 persoane (între care bolnavi cu hepatite cronice și

ciroze hepatice) și-au recîștigat sănătatea, folosind extractul vegetal realizat de medicii Aristina și Ludovic Elthes.

Dar iată o noutate de ultimă oră. Prin punerea la punct a unei noi tehnologii, soluția tămăduitoare poate fi preparată la domiciliu de către orice pacient. Cu alte cuvinte, de acum înainte bolnavii nu vor mai face drumul pînă la Oradea pentru a aduce de acolo, în damigene, extractul vegetal. Începînd cu luna octombrie, medicamentul (combinația de plante) se distribuie în ambalaje sigilate, cantitatea din plic asigurînd un tratament de 6 luni. Economie de timp, bani, efort fizic. Societatea satisface în continuare și cererile de extract lichid.

Programările se fac la Societatea comercială „ELCOHEP” SRL, la telefoanele 0991/30031 (orele 16-21) și 0991/36298 sau în scris: Oradea, str. Ady Endre 72, cod 3700.

Medicamentul se eliberează la Oradea, după efectuarea consultului medical la cabinetul societății „Elcohep”.

Bolnavii care nu se pot deplasa pot primi medicamentul prin mijlocirea unei persoane ce va aduce la Oradea actele medicale ale solicitatorului.

O „noutate” veche

DESPRE VINDECAREA VARICELOR

● Doctorul Horațiu Angelescu este adevăratul creator al metodei „inedite” a doctorului italian Franceschi. Publicăm mai jos scrisoarea pe care d-sa a adresat-o redacției noastre.

Am fost plăcut impresionat de „nota” publicată în nr. 44, din 4-10.XI.1992, al revistei „Flacăra”, la „BURSA MEDICALĂ”, în care subliniați că: „Varicele nu vor mai fi o problemă”. Pentru că această revistă mi-a făcut, nu o dată, onoarea să găzduiască și opinii ale mele, mă simt dator să vin în întîmpinarea dorinței Dvs. de informare corectă a cititorilor, cu următoarele precizări:

Metoda, pe care o numiți aici Chiva, reprezintă, prin inițialele cuprinse în acest cuvînt, Cura Hemodinamică a Insuficienței Venoase Ambulatorie (CHIVA) și este un procedeu propus de dr. Franceschi, prin 1987, care, așa cum reiese, este tot o metodă chirurgicală de suprimare a varicelor fără stripping (fără smulgerea vînelor varicoase).

Cred că este bine de știut

și subliniat faptul că metoda chirurgiei varicelor fără smulgere am publicat-o, metodă personală, în Buletinul Societății Internaționale de Flebologie din anul 1969 — republicată în 1987 și 1991 și prezentată în film și videocasetă atît la Congresul Național de Chirurgie din 1979, cît și la congrese mondiale — și mi s-au cerut date, în vederea publicării într-o lucrare în Italia. Nu este exclus ca dl. dr. Franceschi să se fi inspirat din procedeul propus de mine și pe care-l practic mult mai complet și „mai” fiziologic, cu rezultate foarte bune, din anul 1962, la Spitalul C.F.R. București.

Dr. Horațiu ANGELESCU
medic primar chirurg flebolog, Sef Secție Chirurgie Venoasă Spitalul C.F.R. București

BIOTERAPEUTUL LIVIU POPESCU

CÎȘTIGĂ TOT MAI MULTĂ ÎNCREDERE

Școlit în Basarabia (la început de către Maria Vărlan și apoi la Centrul extrasenzorial „Școala lui Erșov”), bioterapeutul sucevean Liviu Popescu practică tratamentul adecvat la Casa Culturii din Suceava. Metoda abordată de el îi permite să lucreze cu

grupuri formate din zece sau chiar sute de oameni, rezultatele fiind benefice. Dintre unele afecțiuni tratate cu succes menționăm: bolile inimii, stomacului, reumatismale, spondilozile, rinichiului, pancreasului, sistemului nervos s.a. (Constantin Ștefuriuc).

Sînteți un star rock? Ei bine, asta nu înseamnă că trebuie neapărat să vă căsătoriți cu un manechin

Care este explicația atracției fatale dintre starurile rock și manechine? Funcționează aceste alianțe? În revista Q, Pat Reid face considerații asupra acestei ciudate combinații

Obiceiul starurilor rock de a se căsători cu modele nu e tocmai o noutate și cele două ocupații s-au împletit de cînd au început să existe. În anii '60, figuri de prim rang ca Twiggy și Jean Shrimpton reprezentau spiritul artistic al Londrei la fel de bine ca orice stea de cinema sau idol pop. În anii '70, lumea modelilor a servit reflectării clare a fanteziilor decadente ale lui David Bowie și Brian Ferry, primul pozînd cu Twiggy pe coperta revistei cu titlul sugestiv PINUPS. În timp ce al doilea și-a înfrumusețat prezența albumului cu imagini ale Amandei Lear și Jerry Hall.

În anii '80, modelele erau accesorii încântătoare, perfecte pentru noul val New Romantic. Sosită perioada popularizării prin video, moda devenise un element crucial în a face starurile pop să arate șic și sexy în fața camerelor. Moda a inspirat piese de succes ca și clipuri video. The Model aparținînd grupului Kraftwerk a ajuns Number One în topuri, cu Girls On Films al celor de la Duran Duran la mică distanță în urmă. Cînd Billy Joel s-a căsătorit cu cea care pe atunci era cel mai bine plătit fotomodel din lume, Christie Brinkley și a compus pentru ea Up Town Girl, era mai mult decît firesc ca ea să apară pe video și ca piesa să staționeze pe locul unu ani de zile.

De ce modelele și starurile rock au o asemenea imensă și uluitoare fascinație unul pentru altii? Poate e naturală tendința celor două lumi de a fuziona. De multe ori acest lucru oferă muzicienilor șansa de a deveni asociați cu tinerețea, frumusețea și stilul

rafinat. În zilele noastre acest fenomen nu este doar prerogativul bărbaților căci interprete ca Madonna, Kylie Minogue și Grace Jones (ele înseși foste modele) își croiesc drumul printr-o succesiune de prieteni manechini. De asemenea, e adevărat că starurile pop și cele cu mers suplu de felină (catwalk) au multe în comun. Cele două activități implică în egală măsură călătoriile, faptul de a fi fotografiat, demonstrațiile. Pe de altă parte, o săptămîna obositoare de mers grațios pentru colecția de modă Paris sau London Fashion Week nu e foarte diferită de susținerea a trei show-uri consecutive pe Wembley Arena. Și, lucrul cel mai important dintre toate, amîndouă îndeletnicirile sînt în general considerate de public a nu fi deloc curate, cinstite și decente.

Rod Stewart, care nu s-a sustras rigorilor impuse de stilul de viață efervescent, și-a împărțit anii '70 și '80 cu diverse frumuseți perfecte și capricioase, înainte de a cunoaște extazul conjugal cu la fel de perfectă frumusețe, capricioasă neo zeelandeză, Rachel Hunter. Rachel a cunoscut fama prima dată apărînd în costum de baie pe coperta unui din numerele revistei SPORTS ILLUSTRATED și apoi făcînd reclamă la produsele cosmetice Revlon. Ceea ce era de așteptat s-a produs, mirii au provocat o resuscitare a interesului presei: într-un moment în care probabil cariera lui Rod necesita extrapublicitate.

Pentru un star rock în declin, faptul de a avea o soție care lucrează ca manechin poate fi de importanță nebanuită, cum se dovedește de

exemplu cazul supermodelului Jasmin Le Bon, al cărui mariaj cu Simon merge încă foarte bine după 6 ani, cu toate că nimeni nu-și mai amintește cînd a avut soțul ei ultima oară un hit.

Dar, aceste alianțe funcționează într-adevăr? Poate că relația dintre doi oameni a căror activitate zilnică depinde de ego, propria imagine și vanitate, e plină de obstacole și deci nu foarte ușoară. Cu excepția lui Charlie Watts, a cărui soție artista Shirley îi stă alături de 28 de ani, toți din componenta grupului au fost căsătoriți cu manechine

la un moment dat. Jerry Hall este indubitabil steaua de frunte, dar soția lui Keith Richards, Patti Hansen a fost de asemenea international cover girl, Jo Wood, soția lui Ronnie a fost The Sun's Face în 1972, în timp ce Mandy Smith era și ea model cu intensă activitate pînă cînd boala i-a zdruncinat sănătatea, după care situația s-a înrăutățit prin căsătoria cu Bill Wyman, cu 32 de ani mai în vîrstă decît ea.

Mick Jagger și Jerry Hall, după 15 ani de conviețuire, au pus se pare recent capăt acestei legături. După cite se spune Jagger a renunțat la fostul manechin texan pentru femecele aristocratei siciliene Carla Bruni. Carla, de 23 de ani e o fostă pasiune a lui Eric Clapton și, exact ca

Jerry, e model.

Modelele care se mărită cu staruri rock ar trebui să fie probabil elogiute pentru generozitatea de a-și menține bărbatul în centrul atenției și a-l răsfăța mult după ce hiturile acestuia au murit.

Ascensiunea fotomodelului este un fenomen al anilor '90 și prin comparație starurile rock nu par a mai fi alt de faimoase. Cînd Naomi Campbell apare ca invitată în clipul lui Michael Jackson, gestul are semnificația de favoare pe care ea i-o face lui, în nici un caz invers.

„The New Model Army” a anului 1992 țintește să fie în vogă pentru mult mai mult timp decît numai în acest an.

Traducere și adaptare
DOINA ENE

SĂ NU NI-L HULIȚI PE FREDDIE!

24 noiembrie 1991 e acea zi începînd cu care vorbim despre FREDDIE MERCURY la trecut.

Era luni... Ce zi de murit! Ce ticălos început de eternitate!

Azi e marți și comemorăm un an de cînd nu-l mai avem pe pămînt, de cînd nu mai e ca noi, un an de cînd, ascultîndu-l, îl reconstruim din lacrimi și iubire la dimensiuni de colos.

Și muzica lui ni-l aduce mai aproape și ni-l face mai prezent decît atunci cînd eram conștienți și liniștiți că există în carne, oase și o neadevărat de frumoasă și tulburătoare voce. Pentru că acum sufletul nu-i mai e prizonier trupului, pentru că spiritul lui poate face să vibreze aerul din preajmă, atîngîndu-te cu adieri cînte-

murătoare. Și asta dă neliniște. Și grijă!

Cum îți e Freddie? Unde te-au trimis?

Te-au parodiat oare întrebîndu-te „Who wants to live for ever?” Și oare te-ai spus că tu n-ai fi vrut decît o clipă în plus? O clipă, necesară mai mult nouă, ca să știm cum să-ți apreciem mai bine și mai aline frenetice dăruire și amarnica iubire de viață? Te-au pus să cînti „Love kills”? Te-au judecat prea aspru? Nu le-ai spus că tu trebuia să trăiești totul, chiar cu riscul de a fi zdrobit?

Și-au dat, ei oare seama că tu nu erai mai puțin pur, pentru simplul fapt că alesesei un alt fel de dragoste și că, față de rețele din această lume, ceea ce ți se putea reproșa era că ea te-a ucis?

Am murit puțin și noi. Privește-ne! Sîntem atît de fără tine! Noi care te certăm, te înțelegem și te iertăm. Sau nu, nu te iertăm. Să te ierte EL, cel care are puterea s-o facă! Și dacă nu poate sau n-are vrea, măcar să nu te hulească! Să ni te lase așa cum vrem să ni te imaginăm noi că ai mai fi, și să ne bîntuie, și să ne doară pe veci, cu tine! Amin.

DOINA ENE

Roger Waters — albumul „Amused To Death”

Este al 3-lea album solo al lui R.W. El urmează unei perioade de dificile negocieri legale cu membrii actuali ai grupului PINK FLOYD.

Poate fi numit fratele albumului „The Wall”, poate chiar vărul îndepărtat al albumului „Dark Side Of The Moon”, și în consecință va trebui să-i delecteze pe fanii acelor albume. În același timp, albumul nu dă nici o ocazie de contrazicere a celor care-l consideră pe Waters un adolescent întîrziat.

În absența unei trupe, Waters își achiziționează parteneri de studio de senzație: Don Henley i se alătură ca vocal în Watching TV, National Philharmonic Orchestra ținește în Too Much Rope, iar Rita Coolidge intervine în piesa titlu de album. Jeff Beck este mai peste tot în

album, prestînd un susținut solo în Three Wishes, iar în It's A Miracle își torturează îndemnativ corzile chitării.

Piese albumului curg dintr-una într-alta. „Amused To Death” este dedicat personal lui William Hubbard, un pușcaș regal care a murit în primul război mondial. Albumul se deschide cu balada lui Bill Hubbard, o combinație de sintetizatoare și efecte sonore peste care se percep citeva note insinuante de chitară executate de Beck, în timp ce un pușcaș își amintește de moartea lui Hubbard în tranșee; apoi citeva țipete de cimpanzeu și sîntem introdusi în zgomotul amenințător al piesei What God Wants, cea care dă tonul și ritmul celei mai mari părți din ceea ce va urma.

Lirica albumului este un

catalog de clișee gen: inutilitatea războiului, stupiditatea televiziunii, omniprezența snack-ului american.

Filmului „2001 — Odissea spațială” îi este rezervat un loc de onoare. „Maimuța stătea pe o grămadă de pietre și se uita la oasele rupte din mina sa”; filmul e fantastic cînd ai 17 ani, iar Waters demonstrează că încă îl mai consideră așa.

Albumul este, inutil s-o mai spunem, frumos înregistrat, generos în adîncimea și bogăția sunetelor. Ocazional muzica se reduce la un sintetizator melancolic străbătut de frînturi de discuții, de frînturi de emisiuni TV care parcă se aud răzbînd din alte camere, sau de glasuri de copii care se joacă și strigă. Aceasta confirmă statutul lui „Amused To Death” ca

un exemplu tardiv a ceea ce Waters obișnuia să numească „a headphones album” (un album de ascultat la căști) — muzică destinată consumului ca plăcere solitară, cel mai probabil în întuneric. Vocea lui Roger se pare că are în minte acest lucru pentru că îl sugerează — e mormăitul liniștit al cuiva cu ochii închiși.

Totuși, albumul are cel pu-

țin o aplicație funcțională salvatoare. Există o aluzie stereo la îndemînă: „Dacă ciinele care latră la începutul discului nu sună ca și cum ar fi în curtea vecină, atunci ascultătorii nu sînt pregătiți”. Chiar așa!

Giles Smith, oct. 1992

Traducere și adaptare
DOINA ENE

TOP SHOW & BLUES editia 47

1. DEFF LEPARD & THE ACOUSTIC HIPPIES FROM HELL — From The Side
2. MARCO MASINI — Perque lo fai
3. ASIA — Crime Of

TOP 30 editia 47

1. CYNDY LAUPER — The World Is Stone
2. INNER CIRCLE — Sweat (A-La-La-Long)
3. U2 — One

TOP MATINAL - TOP 5 editia 47

1. RICK PRICE — Not A Day Goes By
2. MARILLION — Dry Land
3. SIOUXSIE & THE BANSHEES — Face To Face

În exclusivitate pentru Flacăra

Soția lui Hagi povestește

• „Leni, ascultă-mă cu atenție. Trebuie să divorțăm. Nu vreau revoluție în familia mea”

— Doamnă Hagi, vă rog să-mi spuneți cum l-ați cunoscut pe Gică?

— L-am cunoscut la nunta unei verișoare comune. Nu știam că este și el invitat. Am aflat în finalul petrecerii de la soră mea Teodora. Știam despre el că e un fotbalist talentat. Mai târziu am aflat că era cu un prieten și venise să descopere o fată frumoasă. Alegerea lui s-a oprit la „fata în bleumarin cu picouri”, adică la mine. Atunci nu a avut curajul să-mi vorbească. După o săptămână m-a sunat. Când am auzit cine e la telefon, era să-mi cadă receptorul din mână! Însă, în scurt timp, m-am repletat. De atunci ne-am sunat reciproc.

— Vă amintiți de prima întâlnire?

— Bineînțeles. Ne-am întâlnit, ca în melodia aceea, „În stație la Lizeanu”, deci chiar în stația Lizeanu, în colț, pe strada Viitorului. Era după meciul cu PSV Eindhoven, când Steaua pierduse cu 5-1. Lumea l-a recunoscut pe Gică și a început să strige „ia uite-l, dom'ne, de bucurie că a pierdut meciul se întâlnește cu fustele”. Pentru a scăpa de curioși, m-am urcat în mașina lui și am plecat repede. Mi-a oferit o ciocolată, adăugând „Eu nu voi veni niciodată cu flori, pentru că arăt cu ele în mână ca un prost”. Am aflat, printre altele, că sintem născuți în aceeași zi, 4 februarie, fapt care ne-a bucurat pe amândoi. Era modest. Comportamentul lui m-a convins și am acceptat să ne mai vedem. Dacă s-ar fi lăudat că e vedetă, l-aș fi refuzat.

— În ce împrejurări v-a cerut „mina”?

— Evenimentul s-a întâm-

plat după meciul cu Danemarca, când România a câștigat cu 3-1, la sfârșitul banchetului care a avut loc la BAR-MELODY. Cred că era unu și jumătate noaptea. La început s-a împotmolit, avea un pic de jenă, afișa o timiditate destul de nostimă, dar pînă la urmă și-a luat inima în dinți și mi-a spus: „Leni, vrei să fii soția mea?” Am

pă LAMBADA. Mie îmi plăcea valsul, pentru el era ceva demodat, spunea că nu-l mișcă nimic cînd ascultă un vals. Îmi făcuse cadou o rochie mulată pe corp, foarte scurtă, înfioată ca o floare și căreia el îi zicea „Lambada”. Tot timpul îmi spunea: „Vreau să-ți pui lambada și să mergem la Lambada”. Vroia să-i fac copii, dar să fie bă-

— Ați fost pe stadion la meciul cu Cehoslovacia?

— Cumpărasem bilete din timp, pentru mine și sora mea Teodora, dar nu am reușit să ajungem pe stadion, datorită unui ghinion stupid. Înainte de meci, făcusem un pariu cu colegii mei: dacă merg la stadion, Gică va da două goluri, dacă nu, va fi scorul de 1-1. S-a produs ghinionul și, ca o coincidență, scorul a fost chiar 1-1. Aș vrea ca Gică să știe că aici, în România, este cineva care-l iubește și-l așteaptă. Sper să fim amîndoi în America, el ca jucător, iar eu ca soția lui și în același timp ca suporteră înfocată a României și a căpitanului ei.

fost puțin rezervată la început, dar... îl iubeam, ce mai...?

— Și mai departe?

— Ne-am logodit și apoi, pe 15 iulie 1990, am avut nunta. Dorința lui a fost să-mi facă o rochie de mireasă în Belgia, care, fiind modelul anului, a costat 800 \$. Hainele lui au costat cam tot la fel. La nuntă, un compozitor aro-mân ne-a dedicat două melodii: „Băiat macedonean cu har” și „Noroc mare a fost în ziua ta de naștere, Leni”.

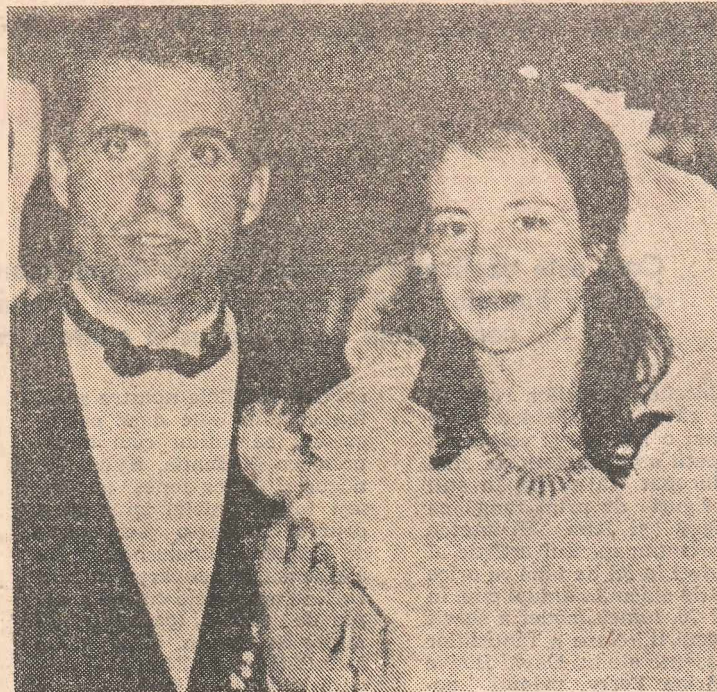
— Unde v-ați petrecut „luna de miere”?

— Am fi vrut pe Coasta de Azur, însă, datorită timpului scurt pe care-l avea Gică pînă la plecarea în Spania am petrecut-o în stațiunea Olimp, pe litoral. Aici am stat 5 zile. Ne distrăm tot timpul și ne plimbam. Gică era nebun du-

ieți și să-i facă tenismeni, nu fotbaliști. Eram tot timpul veselă și bine dispusă.

— Cînd ați plecat în Spania?

— Aproape imediat. Era prima mea ieșire din țară. După 3 ore cu avionul, am ajuns la Madrid, unde ne-au așteptat pe aeroport reprezentanții clubului Real Madrid. Ne făcuseră tot timpul de mină și, de aceea, revista „AS” a publicat poza noastră, iar alături a scris „A sosit marele fotbalist român Hagi, cu frumoasa lui soție, Leni, și ea să nu o piardă într-o țară străină, o ține strîns de mină”. 10 zile am stat la hotelul EUROBUILDING, hotel de 5 stele, într-o cameră tip garsonieră. După aceea, ne-am mutat pe Julio Palacios nr. 11, în zona de nord a

Madridului, într-un apartament luxos cu 4 camere. Gică era tot timpul atent și grijuliu cu mine. Mă lăuda că fac mîncare bună. Ne simțeam foarte bine unul în compania celuilalt. Gabi Balint, prietenul lui cel mai bun, ne vizita foarte des. Se minunau că sînt în Spania și mîncîcă sarmale românești făcute de mine. Totul mergea foarte bine.

— Cînd s-a produs ruptura?

— După meciul cu Bulgaria, de la București, cînd ai noștri au pierdut cu 3-0, Gică și-a văzut familia, deoarece îi era foarte dor; de țară, de prieteni, de părinți. La întoarcere, a venit foarte supărat. Am crezut că-i din cauza meciului pierdut, dar era altceva. S-a creat între noi o stare greu de suportat, inexplicabilă pentru mine. Îl simțeam schimbat. Cădea des pe gînduri. Se vedea din discuție că se gîndește și la altceva, în altă parte. Probabil că am fi reușit să ne descărcăm sufletele dacă am fi fost singuri. Inevitabilul s-a produs într-o zi cînd ne uitam la televizor. Gică a luat un aer

mai grav și mi-a spus: „Leni, ascultă-mă cu atenție, eu m-am gîndit foarte bine. Trebuie să divorțăm. Nu mai suport să fiu terorizat psihic. Nu vreau să fie revoluție în familia mea”. Am rămas stupefiată. Eram complet distrusă sufletește. I-am spus că doi oameni maturi și civilizați, cînd au ajuns la un anumit nivel de instruire, trebuie să aibă capacitatea să-și rezolve singuri problemele. Gică nu vroia să înțeleagă sub nici o formă. În replică, îmi spunea: „Sîntem tineri și putem suporta greutatea. Sînt de aceeași părere cu tine dar asta-i realitatea”. Ca urmare, a trebuit să părăsesc Spania, venind odată cu el la București. Eram înaintea sesiunii de vară, la sfârșitul lui iulie '91. De atunci nu am mai stat niciodată împreună. Nu-mi imaginam că exact în ziua de 15 iulie, cînd trebuia să săr-bătorim un an de la căsătorie, vom avea prima înfățișare de divorț. Doresc ca spusele mele să constituie un mesaj către toate fetele din România care se îndrăgostesc de fotbaliști.

GHEORGHE BARBU

Zazen, o experiență

● Yvon Bee este licențiat în drept și filosofie ● A studiat și pianul ● Cînd avea 25 de ani a văzut un afiș și viața sa s-a schimbat. ● L-a întâlnit pe Maestrul Taisen Deshimaru și a devenit un călugăr rătăcitor ● Merge acolo unde a fost trimis, sau unde este chemat, lată-l acum și la București.

— În România, nimeni nu cunoaște nimic despre Zen și Zazen. Pentru acest motiv mă aflu aici, ca să-l învăț pe oameni. Cu toate că zen-ul s-a dezvoltat în sinul uneia dintre cele mai vechi tradiții ale umanității — budismul — esența mesajului său are o semnificație universală, adresîndu-se direct inimii omului. Zenul nu este o teorie, sau un raționament, nu este un fenomen care poate fi sesizat mental.

— Ce este, atunci?

— Zenul consistă esențial din practica zazenului, care a fost transmisă de la maestrul la discipol vreme de două mii cinci sute de ani și a devenit accesibilă occidentalilor în 1967, cînd Maestrul Deshimaru a venit în Europa. În cei 15 ani cît a stat la Paris, Maestrul Deshimaru a creat vreo sută de grupe de zazen și dojo-uri (locurile unde se practică zazen) care sînt răspîndite pe patru continente. Tot Maestrul a fondat și primul mare templu al Occidentului „La Gendronnière”, ca

și Asociația Zen Internațional. La moartea sa, în 1982, a lăsat discipolilor esența învățaturii sale și misiunea de a transmite la rîndul lor practica zenului.

— Dumneavoastră ați fost unul dintre ei. Sînt mulți discipoli ai lui Taisen Deshimaru?

— Nu, nu sînt mulți. În Europa mai puteți întîlni doar trei.

— Ce înseamnă, de fapt, practica zazen?

— Zazen este o poziție, o postură a corpului și o atitudine a spiritului. Postura înseamnă a sta în mijlocul unui zafu (pernă rotundă, neagră), cu picioarele încrucișate în poziție de lotus sau demi-lotus, încît genunchii să fie solid înrădăcinați în pămînt. Coloana vertebrală se întinde, începînd cu a cincea vertebră lombară. Mina stîngă se odihnește pe palma mîinii drepte, degetele mari se unesc. Bărbații trebuie să fie retrasați, ceafa ridicată, nasul la verticală în raport cu regiunea ombilicală, umerii

lăsați să cadă în mod natural. Respirația să fie calmă, lungă și adîncă. În această poziție fluxul neîncetat al gîndirii este întrerupt de atenția acordată corpului și respirației. Prin practicarea zazenului devenim conștienți de aspectul nepermanent al spiritului. Hiwihrye (starea conștienței în timpul zazen) înseamnă a lăsa să treacă gîndurile. Se spune: „Zazen este, pur și simplu, a sta așezat”. Deci, nu trebuie să căutăm nimic absolut în această postură, ci doar să ne concentrăm asupra ei, fără a dori o stare de spirit specială. Nici măcar liniștea sufletească nu trebuie s-o căutăm. Tot ce apare, să fie doar observat și lăsat să treacă. Din această postură a ieșit toată înțelepciunea cosmică ce se exprimă prin budism. Zazen înseamnă să faci tu însuși această experiență, s-o practici în corpul și spiritul tău. Această s-a transmis în mod autentic, de pe vremea lui Buddha, prin maestri și discipoli, reprezentînd astăzi linia cea mai pură.

— Sînteți călugăr. Ce înseamnă asta?

— Este un cuvînt prost ales, dar pentru că nu avem un altul, îl folosim. A fi călugăr nu presupune închiderea într-o mănăstire. Poți avea familie, meserie, o viață personală normală, dar un maestru v-a dat ordinația, practica pe care o urmați

este autenticată.

— Cu ce te face mai bun, mai fericit, sau, poate, mai sănătos, practica zazen?

— Zazen nu e o metodă de a îmbunătăți sănătatea. Nu trebuie să aveți scop. A nu avea scop este secretul fericirii. Dacă aveți un scop, în mod obligatoriu veți obosi pînă la sfîrșit. Zazen vă permite să fiți mai detașat, ca să cîștigați o înțelepciune foarte profundă care vine din postură. Acestea sînt meritele Zazenului, dar nu trebuie căutate aceste merite.

— Totuși, fiecare om acționează în viață pentru ceva anume!

— Din acest motiv zazen este revoluționar. Este revoluția spiritului. Încetați să mai alergați după niște scopuri exterioare și întoarceți-vă spre interior.

— Practicarea zazen-ului nu te duce, cumva, la ideea de renunțare?

— În zazen nu trebuie să avem scopuri. În viața cotidiană, le avem, însă. Păstrați scopurile din viața personală, dar nu fiți atașați de ele.

— Există, deci, o distincție clară între zazen și viața cotidiană?

— Cînd sînteți în zazen, trebuie să vă concentrați asupra posturii, iar cînd sînteți în viața cotidiană, să vă concentrați asupra vieții. După aceasta, totul devine o unitate.

— Cum se traduce asta în viața dumneavoastră personală?

— Eu fac zazen, cînt la pian și călătoresc.

— Atît?

— Asta ajunge. Îi învăț pe alții. Acum sînt în România pentru că Maestrul meu m-a trimis în est. Am fost și în Ungaria. Intenționez să merg și în Bulgaria. Momentan, însă, mă concentrez asupra do-jo-ului care a luat ființă în București. Acum funcționează regulat și este chiar mai puternic decît unele din Franța, care există de mai multă vreme. Oamenii învață și este necesar să fii alături de ei pînă cînd pot învăța și ei, la rîndul lor, pe alții.

— Ce s-ar întîmpla dacă într-o zi, dintr-un motiv sau altul, n-ați mai putea practica zazen?

— Aici și acum este important.

LIANA TATOS

STARURILE AMERICANE ȘI CHIRURGIA ESTETICĂ

Intr-o recentă revistă străină am văzut-o pe Raquel Welch, celebrul star american. La show-ul lui Jean Paul Gaultier, celebrul creator de modă francez, desfășurat la Los Angeles, alături de Madonna, cu sinii scăpați dintre bretele, a fost prezentă și actrița amintită, într-o ținută destul de sumară. M-a surprins realmente faptul că își poartă atât de bine vîrsta. Oricum, peste 50 de ani. Am încercat să aflu cîte ceva despre legătura dintre starurile americane și chirurgia estetică.

Din unele surse demne de încredere rezultă că **Victoria Principal**, cunoscuta actriță din filmul serial interminabil „DALLAS”, a suferit o intervenție chirurgicală de felul remodelarea sinilor și întinderea pleoapelor. Că a vrut actrița să-și facă niște sinii drăgălași, ca niște porumbași, asta-i altă gîscă-n altă traistă; dar cu pleoapele ce-a avut?! Firește, Pamela neagă cu vehemență. Și chiar se întrebă, cu o dulce inocență: „Oare de ce-i atîta invidie în lumea asta?”. Cum să nu fie, coană, cînd mata îți arăți nurii săptămîină de săptămîină și de două ori în campania prezidențială și ne bagi bărbații la idei?

Pînă vom afla, însă, dacă sinii Pamelei sînt ori nu injectați cu silicon — practică frecventă în Anglia, S.U.A., Australia, Canada ș.a. — vor

mai trece cîteva cîcinalae. Să ne întoarcem privirea leneșă spre trupurile sculpturale ale alor dive și mărimi. **ELIZABETH TAYLOR** a suferit, de asemenea, unele operații estetice substanțiale: **lifting**, aspirația grăsimii, remodelarea sinilor, grefă de bărbie. În timpul destrămării celebrului cuplu **Richard Burton** — **Liz Taylor**, ea l-a acuzat pe **Richard** că bea și că a ajuns o adevărată distilerie; **Burton** o acuza că umblă cu oiștea prin gardurile vecinilor și că dă de pomană din fructul oprit. „Părerile” reciproce au degenerat cumplit. Tăioasă a fost replica lui **Burton** la adresa lui **Liz**: „Ce dracu' vedeți voi frumuse la ea? E o femeie bătrînă, urîță, cu picioare groase și cu sinii căzuți”. **Liz** a schimbat, între timp, 6—7 bărbați. Nu știm exact la a cîta operație este-

tică se află. Oricum, a pus recent mîna pe un tînerel, tras prin verighetă de 24 carate. În loc să-și vadă liniștită de numărul degetelor de la picioare, conîta umblă tot prin vecini; și cîștigă și azi aplauze la scenă deschisă.

Pînă se vor mai liberaliza prețurile, să vă punem la punct și cu al treilea star american. E vorba de **RAQUEL WELCH**. Dintre operațiile estetice la care s-a supus diva, de bună voie și nesilită de nimeni, vom aminti: proteze mamare, rinoplastie, refacearea danturii, ablația coastelor pentru subțierea taliei! Prezentă la Shrine Auditorium din Los Angeles, în fața a 6 000 de spectatori, la show-ul amintit, dat în contul vindecării bolii SIDA, a uimit certamente asistența.

Din unele statistici demne de crezare (nu ca ale IRSOP-ului), rezultă că 200 000 de femei din Occident „participă” la absorbția grăsimii de pe șolduri și din talie. Oare cu ce fel de aspiratoare lucrează băieții? Să reținem că, în S.U.A., peste 1 milion de femei au suferit astfel de tipuri de operații în ultimii 30 de ani și sînt bine merși. Nu toa-

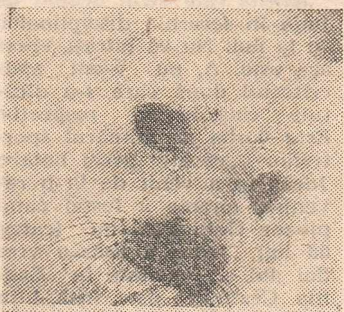

tă. Căci Departamentul Administrării Hranei și al Drogurilor din S.U.A. a instituit un adevărat moratoriu asu-

pra acestui tip de operații zise și estetice.

DOINA RODICA SĂLĂJAN

CUM SE DESCURCĂ PUIUL DE FOCĂ?

A doua zi după naștere, blana puiului devine albă, strălucitoare, albeață ce i-a atras atîta prigoană din partea vîntătorilor, în timp ce ochii, iritați de vîntul înghețat, sînt scăldați de lacrimi. După cîteva zile, puiul începe să se rotunjească. Dolofan și somnolent, cu ochii pe jumătate închiși, cu lăbuțele adunate sub corp, el așteaptă întoarcerea mamei. Flămînd în permanență, își solicită hrana cu strigăte plîngărețe. Nu este de mirare deci că sporește la iuteală în greutate. Laptele matern conține 50% materii grase. Într-o zi, după 5-7

alăptări, își mai adaugă 3 kilograme. La zece zile bebelușul cîntărește peste 35 de kilograme. Jumătate din această greutate reprezintă o rezervă strategică de grăsimi ce-i va permite să supraviețuiască între momenul abandonării de către mama sa și cel în care va fi capabil să se descurce singur.

Pe măsură ce zilele trec, albișorii simt nevoia să stea împreună, grupîndu-se într-un fel de clasă a zăpezii. Blănița albă se transformă într-o pielicică argintie, impermeabilă, presărată cu pete negre, ținută excelentă pentru plonjări. Din ce în ce mai temerari, puii devin înotători eme iți, pregătiți pentru marea migrație de primăvară către pol.

După două luni de la naștere, ei sînt obligați să străbată o întindere de 3000 de km, presărată cu tot felul de capcane, pentru a ajunge la Marele Nord atît de bogat în pește succulent. (E.G.)

Bărbatul care a inspirat legenda despre „Barbă-Albastră” a existat cu adevărat și s-a numit Gilles de Rais. Mareșal al Franței la 24 de ani, însoțitor al Jeannei d'Arc în campaniile sale, va fi condamnat și spînzurat la treizeci și șase de ani.

„Procesul său a fost trucat” afirmă Gilbert Prouteau. Tribunalul care l-a judecat pe

După cinci secole „Barbă — Albastră” va fi disculpat?

seniorul de Rais, în anul 1440, era compus din canonici și preoți care doreau să-i plătească diverse polițe. Toți acești judecători îi datorau, printre altele, bani. Care a fost deci, unica dovadă a culpabilității sale?

Judecătorii îi reproșează moartea a 140 de copii, iar Gilles de Rais își revendică 800 de asasinat. Totuși, nici un cadavru n-a fost descoperit. Acuzarea n-a prezentat nici un corp de copil. N-a existat nici un martor credibil, în pofida presiunilor, cu excepția a opt țărani sârmani care-și începeau depozițiile cu „se spune...”.

O nișă și o statuie au fost ridicate acolo unde s-a desfășurat suplicul lui Gilles. Aici vin în pelerinaj femeile gravide sau cele care au născut, rugîndu-se pentru a avea lapte abundent și cerînd protecție pentru copiii lor. Curios omagiu adus unui asasin. Este clar faptul că în conștiința populară procesul n-a avut alt scop decît depozitarea unui bărbat puternic de avere sa. Dovada: cu două zile înainte de arestarea mareșalului, ducele de Bretagne destinase deja pămînturile lui Gilles propriului său fiu. (E.G.)

UN BEBELUȘ ÎNOATĂ FĂRĂ OPRIRE 33 DE KM

Supercampionul se numește Vasia și n-are decît 22 de luni!! La vîrsta sa înaintată, a reușit să stabilească un record extraordinar. În 15 ore, 2 minute și 28 de secunde, acest bebeluș a parcurs distanța de 33 de km, înotînd într-o piscină. Supravegheat de medici pe toată durata

experimentului, omulețul s-a hrănit din timp în timp cu iaurt și ciocolată. După acest maraton, Vasia n-a dat semne de oboseală, ba chiar și-a oferit o siestă în maniera delfinilor. Se pare că posibilitățile sale năstrușnice se datorează faptului că Vasia s-a născut sub apă. (E.G.)

Umor sinistru

PIRAȚI LA... ORIZONT

Ross Morphen, din Detroit — statul Michigan, a dorit, de cînd era copil, să navigheze pe întinsul mărilor, dar nu ca simplu călător ci ca pirat, în speranța de a-și realiza visurile aventuroase. Timp de cîțiva ani, cînd posibilitățile materiale i-au permis, în curtea din spatele casei și-a construit o ambarcațiune cu pinze, asemănătoare cu cele ce cutreierau mările și oceanele prin secolul 18, iar la vîrsta de 35 de ani și-a schimbat numele în **Horatio Simbad** și a luat comanda vasu-

lui său „pirat” pe care l-a botezat „Meka”.

Echipajul navei este format din cinci tineri, doritori de aventuri, îmbrăcați în autentice costume de pirați și înarmați cu săbii și pistoale vechi, ce îi plătesc acestui căpitan, ieșit din comun, cîte 50 de dolari pe zi și persoană.

În fiecare vară vasul navighează pe apele lacurilor Michigan și Huron „atacînd” cu tunurile de bord navele mari sau mici, pe care le întîlnesc în cale. Astfel, căpitanul îi învață pe micii lui marinari cum să conducă o ambarca-

țiune cu vele, viața de „lup de mare” și cum să profite de „un atac” executat prin surprindere, satisfacîndu-le, totodată, dorința de aventură. Desigur că atacurile piraților sînt în realitate niște glume, căci tunurile trag cu mingi de tenis și cutii goale de bere, iar „bătăliile” devin jocuri nostime și pline de învîtăminte. Odată „piraților” li s-a răspuns la „atac” cu arme veritabile, ceea ce a cam speriat echipajul, de aceea căpitanul este foarte atent ca să nu fie abordate vase care probabil transportă droguri, deoarece, așa cum mărturisește căpitanul Simbad „aceștia folosesc revolve-re și puști adevărate, cu care nu putem glumi”.

AUREL DIANU

Încredere în victorie

Egalarea survenită în finalul partidei cu Cehoslovacia ne-a produs nu numai multă amărăciune, ci a făcut ca în cele două săptămâni scurse până la confruntarea din Cipru comentariile să abunde în tot felul de supoziții privind deznodământul grupei a 4-a. Acum regretele și reproșurile nu-și prea au rostul. Ar fi nedrept să-i acuzăm pe „tricolori” că n-au știut să câștige, că au fost prea siguri de succes ori că au dorit să ne ofere o victorie făcând și spectacol. Sentimente contradictorii ne încercă, dar cu tot punctul irosit acesta contează parcă mai puțin decât faptul că au fost ei înșiși, nu și-au trădat temperamentul și plăcerea de a (se) juca. Trebuie oare să-i invidiem pe suporterii belgieni pentru că „diavolii roșii” s-au instalat confortabil pe primul loc în clasament, etalând însă un joc lipsit de strălucire, dominat de pragmatism? Să ne amintim doar de calitatea prestației lor în partida cu Cehoslovacia sau, în special, cu noi. Bineînțeles, ne-ar fi prins bine să fi manifestat și noi mai mult realism, să fi acționat pentru păstrarea celui mai mic avantaj minim. Mirajul golului în plus ne-a jucat fosta, reamintin-

du-ne pășania din 1985, cu Irlanda de Nord, când ne era suficientă o remiză, însă am forțat victoria și am pierdut calificarea la C.M. din Mexic. Zeul Fotbal ar comite o mare nedreptate dacă atuurile pe care le avem — plusul de tehnicitate și maniera de joc spectaculos — s-ar întoarce ca un bumerang împotriva noastră și nu ne-ar aduce satisfacția participării la Mondialele de peste Ocean.

Învăgînd Târa Galilor cu 2-0, Belgia și-a adjudecat probabil primul loc, pentru cei secund urmînd să se dea o bătălie în trei. Desigur, meciul de la Larnaca nu constituie o formalitate. În ultimul timp fotbalul cipriot a făcut mari progrese și au simțit-o pe pielea lor Universitatea Craiova sau naționala de juniori. În plus, echipele mici sînt dornice de afirmare și însuși faptul că insularii au pierdut la limită atît cu belgienii cît și cu galezii, spune ceva. După informațiile primite de la selecționerul național, Cornel Dinu, care a urmărit amicalul Cipru-Slovenia (1-1), gazdele noastre de la 29 noiembrie se prezintă ca o formație omogenă, cu unele virtuți tehnice și avînd cîteva individualități ca portarul Christo-

fi, apărătorul central P. Christofi, liberoul Giangoudakis, fundașii Kosta și Pitas, atacanții Savides și mai ales Papavasiliou. Unele impedimente pentru acomodarea formației române le pot constitui climatul călduros (vreme de plajă!) și terenul de joc prezentînd unele denivelări. În ce ne privește, pe lângă Stela, Tene, Dan Petrescu, Belodedici, Mihali, Dorinel Munteanu, Selimescu, Cheregi, Sabău, Lupescu, Hagî, Ilie Dumitrescu, Lăcătuș. Hanganu, Vlădoiu, au fost convocați din nou Gică Popescu și Răducioiu (în speranța că vor fi restabiliți), în plus Sîndoi. Ilie Stan și Panduru. După cum se vede, s-a renunțat la Timofte I și Gane, iar Balint este în convalescență. Să sperăm că, așa cum s-a mai întîmplat, va interveni acea mobilizare din situațiile limită. Edificarea este starea de spirit a băieților noștri după simțata aceea de pomină care declarau „Noi am făcut-o, noi o dregem” și ardeau de nerăbdare să dovedească acest lucru. Valoarea și talentul le conferă dreptul să creadă în victorie.

POMPIIU L. DUMITRESCU

Lovitura de pedeapsă

Paralele inegale

● CLENBUTEROL. Comisia medicală a Federației internaționale de atletism (IAAF) a confirmat faptul că medicamentul denumit Clenbuterol este o substanță dopantă, răpindu-i astfel orice speranță atletei germane Katrin Krabbe de a i se ridica suspendarea de patru ani, cu care a fost pedepsită anul acesta. În fapt, șansele dublei campioane mondiale deveniseră mari, după ce doi halterofili britanici fuseseră „iertati” de federația din țara lor, acest lucru fiind considerat ca medicamentul în cauză nu este dopant, fiind folosit pentru combaterea astmei. În primul rînd, IAAF, însă, precizează că Clenbuterol-ul are efecte anabolizante, precizînd: „Doar cîteva țări în lume au legalizat acest medicament, celelalte interzicîndu-l tocmai datorită efectelor secundare”. ● INGRATITUDINE. Soțul, Lajos, i-a murit cu un an în urmă, într-un salon de 20 de paturi al unui spital, fără ca vreun alt membru al familiei să încerce să-i obțină o rezervă. Ea supraviețuiește, la Kanjiza, un oraș din Serbia, în condiții dintre cele mai modeste. De la nepotă n-are

nici o amintire. Doar un aparat de prăjit pine, și acela stricat, îi aduce aminte de aceasta. O cheamă Amalka și este bunica multi-milionarei Monica Seleș! ● RECORD. Un nou record este pe cale să cadă în campionatul profesionist de baschet american, odată cu apariția în competiție a celui mai bine plătit debutant, Shaquille O'Neil, un colos (2,15 m, 140 kg), în vîrstă de numai 20 de ani, care a semnat cu Orlando Magic's un contract pe 7 ani pentru o sumă totală de 40 milioane dolari. Pentru o asemenea sumă, O'Neil a renunțat și la studiile pe care le urma la Universitatea din Louisiana. ● SIDA. La Toronto s-a desfășurat un spectacol pe gheață, avîndu-i ca protagoniști pe celebrii patinatori Kurt Browning, Kristi Yamaguchi și Katarina Witt, fondurile adunate fiind donate unei organizații care luptă împotriva SIDA. Ideea a aparținut canadianului Bob McCall, medaliat cu bronz la JO de la Calgary, a cărui parteneră în proba de dans, Tracy Wilson, a fost victima teribilei maladii.

TEODORA OPREA

fotbaliști internaționali Ilie Dumitrescu și Dorinel Munteanu. Oricum, ne cam sîturasem de obișnuința casei, cum ar fi Ovidiu Ioanitoaia. Apropos, dl Graur o fi luat aprobarea de la mii suspenșionarii cînd a luat inițiativa invitației amintite?

Un onorabil loc 4

Acesta este locul ocupat de judo în ierarhia disciplinelor de la noi. Nu vă mirați, chiar așa este. A, nu v-am spus criteriul după care s-a alcătuit clasamentul respectiv. Este vorba de numărul sportivilor „cărati” peste hotare. Ideea ne-a venit de la o revenire, anume a fostei campioane Gabi Pirlianu (categ. 66 kg), care a tuns-o vreo doi ani și jumătate în Spania Cestiunea este, însă, alta. După cum se știe, un român a ieșit anul acesta campion mondial la judo, dar pentru Germania. Ei bine, el a avut dreptul de a concura pentru o altă țară, încălcîndu-se regulamentul Federației internaționale, cu acordul fostului Minister al Sportului, cel, vă amintiți, condus de dl Mircea Angelescu. Acum, nu băgăm mina în foc, ba chiar ne îndoiim că ar fi fost ceva necurat la mijloc, dar la un comision acolo tot ne duce capul, prea au fost multe asemenea strani, aprobări prin care am „scăpat” de atîtea valori...

Secretarul de primărie își dă cu părerea

Nici n-a fost numit noul ministru al tineretului și sportului că au și început contestațiile, al mai rapid dovedindu-se un anume Geo Raetchi, specialist în sport nevoie mare. Partea cea mai haioasă, cum ar spune „regaliștii”, este că Geo reproșează noului demnitar profesia, cea de inginer (ca și a precedentilor „un arhitect, apoi un jurist”), el însuși avînd studii de secretar de primărie. Probabil de asta a legat o strînsă prietenie cu primarele de Mogoșoaia, Dan Claudiu Tănăsescu. Nu se știe niciodată unde te duce viața. Că cu scrisul...

Al dracului, dom' Mitică!

De data aceasta o spunem chiar cu admirație. Dumitru Graur avînd o idee, în sfîrșit, excelentă, prin invitarea la comentarea meciului Belgia — Târa Galilor a doi

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

GIMNASTICĂ. La CM de gimnastică ritmică sportivă care s-au desfășurat la Bruxelles între 20 și 22 noiembrie, evoluînd în grupa valorică „A”, Irina Deleanu a confirmat locul VI obținut la JO de la Barcelona cucerind medalia de bronz în concursul pe obiecte, la exercițiul cu corda, și terminînd pe locul 7 în clasamentul general.

HANDBAL. În perioada 18-22 noiembrie, la Oradea a avut loc cea de-a 26-a ediție a

„Trofeului Carpați” la handbal masculin și care a constituit un bun prilej de pregătire al unor echipe reprezentative în vederea participării la CM din luna martie anul viitor. Din păcate, selecționata României (antrenori Oțu Hell și Ghiță Licu) a fost învinsă în penultima zi a competiției cu 25-24 de către echipa similară a Danemarcei, care a cîștigat trofeul, cu 5 victorii. În celelalte confruntări, România A: 27-20 cu

România B, 20-12 cu Polonia, 27-21 cu Rusia și 24-13 cu Ungaria.

VOLEI. ● **Cupele europene.** În CCE (m), Dinamo București — UC Lausanne 3-0 și 1-3, obținînd calificarea în turul II. În Cupa CEV, reprezentantele noastre au susținut ambele manșe pe terenul adversarilor, ratînd promovarea: rea: (f) Universita Olomouc — Flaros București 3-1 și 3-0, (m) UC Montpellier — „U” Explorări Baia Mare 3-0 și 3-0. ● **Superliga.** (f) Universitatea CFR Craiova — Rapid București 0-3, Braconf Brăila — Universitatea Bacău 3-1, Dacia Pitești — Flaros 3-1, Dinamo — Penicilina Iași 3-2, (m) Calcularul București — Dinamo 0-3, Universitatea CFR Craiova — Steaua 3-0. „U” Explorări Baia Mare — ASA Electromureș Tg. Mureș 3-0, Elcond Zalău — Politehnica Timișoara 3-1. (P.L.D.).

Diviziile Națională și A de fotbal

SURPRIZELE AU LIPSIT

● „Strecurată” între două jocuri oficiale ale reprezentativei naționale, cea de-a 14-a etapă a primei divizii s-a dovedit destul de liniștită, oferînd gazdelor prilejul de a-și lua partea leului în șapte partide, excepțiile numîndu-se cele susținute de Progresul București și CSM Reșița. ● Ingrat soartă pentru bancari: după ce dinamoviștii s-au răzburat pe ei (7-0), pentru insuccesul din CCE în fața lui Olympique, se pare că studenții bucureșteni le pușeseră de asemenea gînd rău încă de cînd au cedat cu nonșalanță în fața băcăuanilor. ● Reșițenii (1-2 cu Dinamo) păstrează „lanterna roșie”, iar cu -8 la „adevăr” vor avea o iarnă foarte grea. ● Lături de ei, cu -5, sînt Farul, Progresul (1-2 cu Sportul Studențesc) și FC Selenia (1-0 cu „Poli” Timișoara). ● Cele mai categorice victorii: Oțelul — Farul 5-0 și FC Ploiești — Inter Sibiu 3-0. ● Pe podium, un terțet bucureștean: Steaua (2-1 cu Gloria Bistrița) — 25 p., Dinamo — 23 p. și Rapid (2-0

cu FC Brașov) — 18 p., urmate de un pluton cu 17 p.: Universitatea Craiova, Gloria, „U” Cluj (1-0 cu Dacia Unirea) și Electroputere (1-0 în derbyul oltenilor). ● În cele două serii ale eșalonului secund a fost programată etapa a 15-a. În seria I, derbyul Moldovei, Politehnica Iași — Ceahlăul Piatra Neamț 1-2, oaspeții consolidîndu-și poziția de lideri (19 p.), fiind talonați de Flacăra Moreni (18 p., 3-1 cu Portul Constanța); Callatis Mangalia — ASA 1-2 (mureșenii trec pe locul 3, cu 17 p.); Unirea Slobozia — FC Argeș Dacia 2-0 (pitesteni coborî pe locul 10). ● În seria a doua, Gloria Reșița — Jiul Petroșani 1-0 (cu 18 p. minierii cedează primul loc), Armătura Zalău — UTA 0-2 (arădenii preiau „șefia” cu 19 p.), Metalurgistul Cugir — Metrom 0-1 (cu 18 p. brașovenii trec pe locul 3), Corvinul Hunedoara își realizează „norma” (3-0 cu Metalul Bocșa) și ocupă poziția a patra cu 17 p. (P.L. Dumitrescu)

DE SUB PODUL GRANT

● În vederea omogenizării și a rularii întregului lot, a acomodării cu noile condiții climatice și cu suprafețele de joc mai dificile datorită întemperiilor, totodată pentru menținerea în priză și păstrarea unui ritm înalt de pregătire, Rapid a susținut numeroase jocuri amicale. ● Astfel, după deplasarea la Chisinau, a urmat o altă la Debrețin (Ungaria), unde a întîlnit echipa locală, lideră în campionatul secund, cu care au terminat la egalitate (1-1, gol marcat de Iovan din lovitură liberă de la 25 m). Indisponibili, Țiră, Chiriță și Drăghici nu au făcut deplasarea, în schimb a reintrat Cîrstea și

„a debutat” Ștefan Iovan. ● În partida cu F.C. Farul (stadiion „Voința”), pe o vreme ciunioasă, giuleștenii au manifestat frumoase disponibilități la efort, ei evoluînd din min. 7 în zece oameni, Caciureac fiind eliminat. A reintrat Chiriță, iar Bogoi și Cîrstea au adus victoria cu 2-1. ● Un alt test de rezistență a fost efectuat în jocul antrenament cu Autobuzul, în care prima repriză a durat 60 de minute, cu goluri marcate de Caciureac (2), Chiriță, Constantinovici și G. Zamfir, respectiv Tăbăraș. Țiră (care are ruptură musculară și nu întîndere), Moanță, Dumitrașcu și Iovan au privit meciul din

tribună. În al doilea mitan Rapid a introdus rezervele, printre care Drăghici, Stanciu, Diac, Trăistaru, juniorul Măloagă și un alt „debutant”, Marian Popa. Gazdele au redus din handicap prin Tăchescu. ● Pentru reconstrucția din mers a echipei, se pare că tratativele sînt mai avansate cu clubul Tiligul Tiraspol din Republica Moldova, pentru transferul unui virf de atac și al unui mijlocas. ● Pe de altă parte, după cum se aude, Chiriță, Dumitrașcu și Constantinovici sînt curtați de unele echipe străine. ● În Giulești nu numai suporterii visează frumos (la un loc într-o cupă europeană), alb-vișinii avînd invitații pentru turnee mai exotice, cum ar fi în Egipt, Indonezia sau chiar Brazilia.

FANE RAPIDISTU

ANECDOTE

● — Doctore, cît mă costă să-mi scoți o măsea ?
— O sută de dolari.
— O sută de dolari pentru numai zece minute de muncă ?

— Dacă vrei, pot să v-o scoț mai încet.

● La patul unui grav bolnav, un grup de doctori se consultă îndelung. Unul din ei îl întreabă pe pacient :

— Fumați ?

— N-am fumat niciodată.

— Păcat, zice doctorul, v-aș fi interzis fumatul. Ar fi existat ceva șanse.

● — Te rog să-mi spui, întreabă doctorul, dacă în timpul febrei ți-au clănțanit dinții.

— Nu știu. Îmi țin proteza pe noptieră și, în plus, nici nu aud bine.

● — Tata, se laudă un copil, mă învață că un om adevărat trebuie să dea, înainte de a primi. Mi-o repetă zilnic.

— Frumos principiu. Dar ce e tatăl tău ?

— Boxer de categorie grea.

● Un medic de țară, extenuat, sosește la căpătîiul unui pacient. Medicul îi spune să se dezbrace, își lipește urechea de pieul omului, îi cere să numere și adoarme. Cînd, după un somn bunîșor, se trezește, aude :

— 2 784 516... 2 784 517...

● Discuție la o cafea, între două cuconițe.

— Am auzit că la Paris un om e călcat de o mașină la fiecare patru minute.
— Vai, săracul !

● Un cetățean se apropie de un polițist și-l anunță că de la ospiciu a evadat un nebun extrem de periculos, autor al mai multor crime.

— Vreau semnalmente, spune polițistul.

— Un metru cincizeci, chel, foarte slab și cîntărește o sută zece kilograme.

— Cum să fie slab și să cîntărească o sută zece kilograme ?!

— Păi, nu v-am spus că nu e normal ?

● La o inspecție într-un ospiciu, un pacient cu o mină senină și prietenoasă e abordat de comisie :

— Pentru ce ai ajuns aici ?

— Cum să vă spun, explică și mai prietenos omul, poate că o să vă pară ciudat : îmi plac cizmele și nu-mi plac pantofii.

— Bine, bine, zice contrariat inspectorul, dar nu internezi pe cineva pentru asta. Și eu prefer cizmele.

— Cum le preferați, se interesează bolnavul, fierte sau fripte ?

● — Ospătar, o porție de stridii. Vezi însă să fie mari. Să le spălați bine. Să fie reci. Să nu fie din cele pătate...

— Prea bine, domnule, zice ospătarul. Nu mi-ați spus dacă le vreți cu perle sau fără perle.

● Un bărbat, din mijlocul străzii, strigă spre altul, aflat pe trotuar :

— Hei, domnu' cum fac să ajung la cel mai apropiat spital ?

Cel de pe trotuar, văzînd că din spatele omului tocmai vine cu o sută pe oră un camion, zice :

— Ai răbdare o clipă și se aranjează !

● — Măi, măi, măi, face judecătorul cercetînd dosarul hoțului adus pentru a doua-zecea oară în fața sa, nu te-ai săturat de ceea ce faci ?

— Domnule judecător, răspunde oarecum amical hoțul, să știți că meseria nu-i atât de rea. Atîta doar că nu-mi pot vedea în liniște de ea.

● Într-un cabinet stomatologic intră un grup de școlari.

— Ei, întreabă medicul, chiar toți aveți probleme ?

— Nu, răspunde un puști. Numai Mihai își scoate o măsea. Dar noi am venit să-l auzim cum urlă.

● Printre numeroasele candidade la un concurs internațional de frumusețe, o apariție stranie : o tinăra de doi metri douăzeci și o sută cincizeci de kilograme.

— Ce națiuni reprezentați ? o întreabă politicos șeful juriului.

ge paralele... cu piugul — Tot (reg.). 9) Înălțimea corpului — Secure! 10) Grupare în paralel — Cotă cu termen fix. 11) Piramidal — Volume... 12) ...date — Bază.

VERTICAL : 1) Cilindru — Cerc. 2) De suprafață — Perioadă de timp (pl.). 3) În capul oaselor — Unghe călător. 4) Două linii perpendiculare (pl.) — AB și CD. 5) Linii drepte — Coapsă (reg.). 6) Baza înmulțită cu înălțimea — Exclamație de durere — Cai. 7) Egal cu jumătatea razei ! — Rotații în jurul unui virf. 8) Obtuz — Distanțat — O figură oarecare. 9) Cilindri rotitori — Folosite la poligon. 10) Puse la cale ! — Schițat de mină — Sat în Crimeea. 11) Pătrat perfect — Corpuri în spațiu. 12) Coincid prin suprapunere — Pe suprafața corpului.

Dicționar : ARM, AUL.

PANAD ■
Galați

roade din poezia „Toamna” de Demostene Botez (sg.) — Localitate în S.U.A. 4) 4 septembrie și 3 octombrie ! — Pumnal — Usturoiat (reg.) 5) Miez de nucă ! — Pictor englez, semnatar al pinzelor „Ploaie” și „Răsărit de soare în ceață” (William). 6) Mare poet român, cel care a stat „Cu toamna în odaie” (Ion). 7) A gusta mustul — Diminutiv feminin — Un fel de cartof dulce. 8) Radu Petrescu — Pe direcția — Poet contemporan care ne dezvăluie un „Gînd de octombrie” (Mircea). 9) Materie primă pentru saci — Localitate în Franța — 4,5 pepeni ! 10) În seră ! — Autorul poeziei „Impresie de toamnă” (Aurel) — „Toamna în... cetăți moderne”, sensibil poem de Petre Stoica (neart.). 11) Poet clujean căruia îi aparține poezia „Cîntec de toamnă” (Emil) — „...de Toamnă”, volum de nuvele apărut sub semnă-

tura lui Barbu Cioculescu (neart.).

VERTICAL : 1) Luna în care își face apariția „Zina melopeelor, / Spaima florilor și Doamna / Cucurbitaceelor...” 2) Mantia albă care se așterne spre sfîrșitul toamnei — „Toamna cu...” volum de poezii pentru copii de Gheorghe Tomozei. 3) Fluviu navigabil în Germania — Singura. 4) Mare compozitor român care a dedicat o suită „Păsărilor călătoare” (George) — „... de noiembrie”, titlul unei poezii de Lucian Blaga. 5) „Într-o ... de toamnă”, piesă de teatru semnată de Ștefan Tita (pl.) — Oameni curajoși (fig.) — Frunzuliță de brad. 6) Coș gol ! — Liric contemporan care ne-a dăruit poezia „Noiembrie” (Dimitrie). 7) Bărbat urît (reg.) — Intrare în casă. 8) Boltă — Servietă plată. 9) „... toamnei”, titlul unei povestiri de Tudor Arghezi (neart.) —

Sfîrșit autumnal ! 10) „Cu toamna în...”, poem de Ion Minulescu — Vultur. 11) „... în toamnă”, volum de poezii de Haralambie Tugui. Dicționar : MAN, RIA, UCE

MIHAI ZGUBEA ■

Dezlegările careurilor din nr. 46

La fotbal : DEPOSEDARE ; AFARĂ ; EGAL ; COLȚ ; ASEZA ; IREAL ; TRAS ; TĂCERI ; NT ; G ; T ; ROTĂȚI ; ABIS ; BUNIC ; LIVID ; IU ; I ; OC ; MORTAL ; SIST ; CAREU.

Cad frunzele : FRUNZISURI ; RASINOASE ; AMAR ; VN ; GM ; SU ; IF ; TUIE ; IRA ; ACAT ; S ; NARA ; RL ; IT ; I ; TISE ; ACE ; CASTANI ; A ; COROANA ; VC ; UM ; R ; GRUIA ; CATINA ; PIN.

Pamflet

DI-
VER-
TIS-
MENT

Un prim-ministru „de trecut iarna”

Cehov făcea următoarea observație : dacă se vorbește că între domnul x și doamna y există o legătură, atunci legătura lor devine inevitabilă.

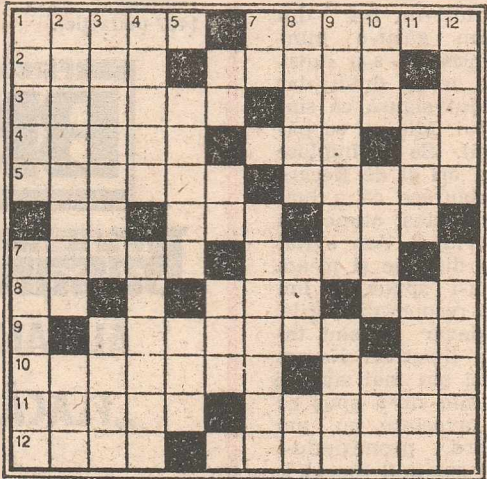
Cineva, probabil fără o intenție anume, a spus că sarcina primului-ministru Văcăroiu e să asigure ieșirea din iarnă. Dovadă că formula e fericită e faptul că domnul Văcăroiu a prins-o, cum s-ar zice, din zbor și se poartă ca atare. Nu numai că și-a luat înfățișarea unui om care nu-și dorește altceva decît să scape de-o iarnă, dar și evită, în luările de cuvînt, orice angajament de durată. Normal ar fi ca și guvernul să fie proclamat pe sezoane ori, în funcție de cum merg treburile, pe etape mai scurte. Spre exemplu, să avem miniștri de sfîrșit de săptămînă sau secretari de stat pentru o singură demonstrație. S-a terminat demonstrația, s-au tratat revendicările, s-au făcut publice promisiunile, gata, schimbă secretarul de stat și chestiunea e ca și rezolvată. Theodor Stolojan a fost primul care a întrevăzut posibilitatea de a conduce țara în reprize. El n-a fost decît un prim-ministru de gestionat criza. Un gestionar. Un om eminentemente cîstit. Omul eminentemente cîstit e cel care nu fură decît o singură dată în viață. Stolojan nu a jefuit ca ceilalți, fără măsură. Nu și-a luat vilă, nu a băgat miinile pînă la cot în teșchereaua statului, nu bea, nu fumează, nu cheltuiește cu femeile. Sarcina lui a fost una singură : să mintă oportun. De fapt, Stolojan nici măcar nu a mințit. Doar că nu a spus adevărul. Adevărul era că prețul benzinei trebuia, conform tuturor planificărilor de natură a garanța programul schimbării, anunțat înainte de alegeri. Dar exista riscul de a nu mai avea un președinte definitiv, ci unul adevărat. Cu prețul benzinei, anunțat, înainte de alegeri, domnul Iliescu ar fi pierdut și orașele mici. Cit despre farsa cu legea caselor, dacă n-ar fi fost jucat, am fi avut un președinte de trecut iarna și un prim-ministru săptămînal.

O doamnă „din opoziție” (doamnele fiind, cum se știe, ori de tot pentru — ori de tot contra) cugeta că „ei ne cred timpiți”. Realitatea e însă alta : ei știu că sîntem timpiți ! Numai un bou din naștere nu prevedea că o să apară un Văcăroiu care o să trateze un preț mai mic pe litru de benzină, astîi i încît insuportabilul să pară rezonabil. Ei își începe guvernarea exact cum și-ar fi început-o orice prim-ministru în țările unde există ierni : cu o ca-ciama. Dacă am fi fost țară bananieră, domnul Văcăroiu ar fi fost un prim-ministru pentru cules. Sau un imputernicit suprem pentru salvai recolta.

Astfel stînd lucrurile, guvernul trebuie construit la posibilități. Ne trebuie un agricultor-șef pentru însămînțările de toamnă, un altul pentru contractat importurile de mămăligă din ianuarie și, în sfîrșit, un al treilea mai arătos, cu o mină mai prosperă, al cărui suris să arate populației, în mortie, că politica de ieșire din frig a fost cea potrivită. El va fi ministrul pentru semănat. El va avea, totodată, sarcina de a denunța greșelile primilor, risipiți rapid în bănci mondiale și în ambasade africane. Avem, de asemenea, trebuință de un număr de miniștri fără nici o calitate, în afară de calitatea esențială, în timpii de tranziție, de a fi și de a te purta astfel încît nimeni să nu-și mai aducă aminte de tine la scadență. Ei sînt buni pentru învățămînt, cultură, mediu. În fine, un departament întreg, cu un nume de natură a te încredința că sus se muncește și se veghează la viitor — de pildă „Departamentul consolidării tranziției” — va cuprinde un stoc de miniștri de schimb. Ei vor accepta frumos îmbrăcați și avînd în genți un număr de discursuri bune la orice, numirea, conform situației, pe trei zile, pe o lună și, în cazuri cu totul excepționale, pentru un anotimp. Ei trebuie să fie niște oameni onești. Să aibă adică puterea unei singure minciuni, dar monumentală.

TUDOR OCTAVIAN ■

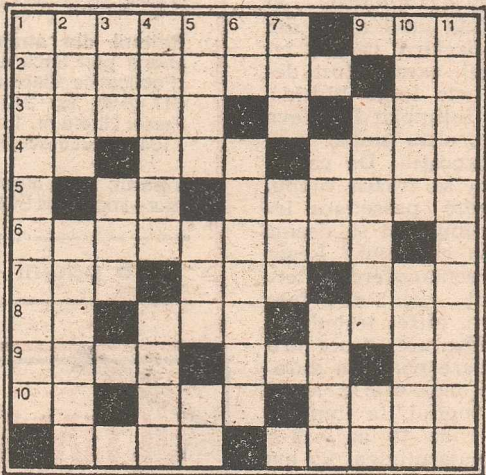
Elemente de geometrie

ORIZONTAL : 1) Drepte... — Concurente. 2) Ax... — ...comun. 3) Constituie o proprietate... (pl.) — ... ce l-a făcut celebru pe Menelaus. 4) Rezultat neașteptat (pl.) —

Cub perfect — Vas de lut. 5) A călători cu... compasul — Virf. 6) Titan (simb.) — Într-o clipă ! — Negativă. 7) Suprafața corpului — Arcul Uraniei. 8) Semicerc ! — A tra-

Amurg de toamnă

ORIZONTAL : 1) Liric contemporan, autor al poeziei „Toamnă” (Marin) — „...de toamnă”, volum de poezii de Mihai Beniuc (sg.) 2) „Poetul

nepereche”, cel care ne-a dăruit frumoasele poeme „Afară-i toamnă” și „Tîrziu de toamnă” (Mihai) — Primii dovleci ! 3) Coșurile pline cu

COMISARUL CATTANI ARE NECAZURI III

Virginia Alexandre ne împărtășește povestea ei de dragoste cu Michele Placido: o relație din care s-a născut un copil, Inigo Placido, care are acum un an și jumătate și care poartă numele Placido pentru că actorul l-a recunoscut legal.

Dar Michele Placido ce are de spus? A citit prima parte din lungul memoriu al Virginiei și acum e pregătit pentru o confesiune curajoasă asupra unui eveniment care, cu siguranță, este cel mai dificil din viața lui de om și actor. Dar de ce n-a vorbit mai devreme? „Pentru că nu mă așteptam ca această poveste să fie făcută publică, prin intermediul presei. Deseori am spus că nu am nimic de ascuns. Copilul este al meu, n-am negat asta niciodată. Ceea ce a urmat după e monstruos”.

Și Michele, după ce oftează adânc, începe să povestească: „O cunosc pe Virginie de cînd e a copil. Este fiica unor prieteni care locuiau aproape de mine, la Formello. Inigo Lezzi este fratele primei mele soții, Ilaria. Eram prieten cu mama Virginiei, Marie Christine, scenografa belgiană, pe care o cunoscusem cu mulți ani în urmă la Cinecittà. Legăturile de prietenie s-au strîns și mai mult cînd m-am hotărît să mă mut la Formello. M-a convins ex-cumnatul meu, Inigo Lezzi, că iau o casă aproape de-a lui, în această așezare situată la 30 km de Roma. Toate acestea se întîmplau în 1976. Cu Inigo și soția lui, Marie Christine, mă vedeam aproape zilnic. Mîncam împreună și de multe ori erau și copii Christinei (doi băieți și două fete), născuți din prima căsătorie, în Belgia. Patru copii veseli, care de multe ori se jucau în grădina mea. M-am atașat foarte mult de ei, și în special de Virginie. Am văzut-o prima dată cînd avea 8 ani. Eu aveam 35 și eram deja un actor celebru. Poate din această cauză, micuța mi-a arătat multă simpatie. Mai tîrziu a început să se intereseze de munca mea, de călătoriile pe care le fac cînd tunnez un film. Vorbeam ore în sir în timp ce ea mă asculta atentă.

Veselă și sensibilă

Cu trecerea anilor, legătura mea cu familia Lezzi a devenit mai puțin strînsă, nu pentru că ne-am fi răcit, ci pentru că angajamentele mele mă țineau departe de Formello. Între timp, Virginie, fetița simpatică și veselă, crescuse. Eu o vedeam însă tot ca pe o fetiță, o „nepoțică” veselă, tandră, sensibilă și foarte inteligentă. Într-o zi, însă, am realizat că Virginie devenise

femeie, o femeie frumoasă care putea să sucească mințile oricărui bărbat. N-am simțit o atracție fizică de la început, ci respect. Un respect reciproc. În primăvara lui 1987 am reînceput să frecventez familia Lezzi. Era o perioadă foarte grea pentru mine. Relațiile mele cu Simonetta erau într-o perioadă critică. Eram aproape pe punctul de a ne despărți. Simonetta, după multe discuții, a plecat la Los Angeles ca să studieze engleza și să frecventeze niște cursuri de actorie, dar în realitate fugea de mine. O fugă dintr-o relație în plină criză. Nu mă gîndeam însă la o despărțire definitivă. Ne mai despărțiserăm de multe ori pentru a ne împăca după o lună, două sau un an. Timp în care reflectam la dragostea noastră și căutam să ne explicăm nouă înșine cauzele crizei sentimentale. Așa m-am trezit singur, după plecarea Simonettei la Los Angeles, cu fiica mea Violante. Și m-am simțit foarte singur și foarte trist. Pentru că o iubeam mult pe Simonetta.

Muncind frenetic

Nu există nimic care să mă facă să uit lipsa femeii iubite. Nici munca, pe care o făceam pînă la epuizare, nici prietenii, mă simțeam singur și am căutat refugiu la țară, unde l-am găsit în compania Virginiei, fetița pe care o ținusem pe genunchi și eu care mă jucasem și riseseam în urmă cu ani. Dar ce era Virginie acum? O fată matură, foarte cultă, foarte prudentă în hotărîri, foarte inteligentă.

Eram uluit de schimbare. Mi se părea ciudat că o fată de 18 ani să se comporte ca o persoană adultă. Nu pot spune că nu-mi plăcea această transformare. Am început să ieșim seara împreună, să vorbim mult despre munca mea, despre dramele sociale, politică. Eram discuții plăcute, care reușeau să mă facă să mă mai gîndesc la Simonetta, la faptul că aș putea-o pierde definitiv. La toate întîlnirile noastre, am evitat să discut despre criza mea sentimentală. Un lucru atît de intim, de personal, îl țineam doar pentru mine. Cine mă cunoaște, știe foarte bine că nu fac confidențe despre viața mea personală, nici măcar cu mama sau frații mei. Or, Virginie, în acel moment nu era decît o prietenă. E adevărat, o fată care, pentru un bărbat de 40 de ani, însemna „tot ce poate fi mai bun”. Un om matur, rămas singur, care putea foarte bine să aibă o aventură sexuală.

Aceasta este problema: sexul. Da, la un moment dat

am simțit o atracție fizică pentru cea pe care am considerat-o tot timpul „o nepoțică”. Nu pot să-mi explic cum s-a întîmplat. Dar, probabil că nu există decît o singură explicație: eram foarte singur, confuz și plin de amărăciune.

Și nu eram numai eu cel care-i făceam curte: și ea mi-a dat de înțeles că mă dorește. Atracția era de ambele părți, dar din partea ei mai puternică.

Și așa, eu și Virginie, în acea primăvară dificilă pentru mine, ne-am iubit. Dar doar cu pasiune, fără sentiment. A fost o relație care n-a ținut mai mult de trei săptămîni, în care ne-am iubit de trei ori. După care am hotărît să terminăm, pentru că, am văzut că Virginie se îndrăgostise de mine și eu nu voiam să am o „adeverată poveste de dragoste”.

Asta este adevărul. Nu voiam să mă lansez într-o poveste imposibilă și plină de complicații. Cînd am realizat că Virginie este îndrăgostită de mine, am înțeles că am greșit enorm. Era previzibil că o adolescentă, care ani în șir a cultivat o dragoste platonice față de mine, actorul celebru, să vrea să trăiască pasiunea care se va transforma într-o dragoste ne bună.

Am uitat totul

Numai că, atunci cînd am făcut dragoste cu ea, nu m-am gîndit la toate acestea. Din fericire, am înțeles repede că am greșit și am încetat orice relație cu Virginie. Nu mi-am imaginat că din această „greșală” se va naște un copil.

Dar, să ne întorcem la primăvara de acum doi ani. După cele trei săptămîni, am hotărît să nu ne mai vedem. Am încercat s-o conving că este cel mai bun lucru pentru ea. Că dragostea ei era pur și simplu rodul interesului adolescentei pentru per-

sonajul celebru. O dragoste „superficială”. Că era mai bine să se vadă cu băieți de vîrstă ei, că pînă la urmă va întîlni „omul vieții ei”. Dar n-am reușit s-o conving. A acceptat însă să nu ne mai vedem.

Eu, după cîteva zile am uitat totul. Apoi s-a întîmplat ceva foarte important în viața mea. Simonetta s-a întors din America, ne-am împăcat, și ne iubeam mai mult ca înainte. Dar, într-o seară din decembrie 1987, am primit un telefon de la Virginie care m-a anunțat că e însărcinată. N-am mai putut să scot un cuvînt. Virginie m-a rugat să avem o discuție între patru ochi, urgent. Ne-am înunț zece minute mai tîrziu, într-un bar din Formello. Am găsit-o plîngînd. Am încercat s-o liniștesc. Aveam, totuși dubii, dar ea era absolut sigură că sint tatăl copilului. Mie mi se părea imposibil. Se întîmplase doar de trei ori și de fiecare dată mă asigurase că a luat pilule! Cum putea, atunci, să rămîna gravidă? Am evitat orice fel de discuție și m-am limitat la a-i spune că îmi asum toate responsabilitățile, dacă într-adevăr eu sint tatăl, să stea liniștită. Ne-am mai întîlnit și am mai stat de vorbă. Virginie mi-a spus că nu vrea să avorteze, eu am fost de acord, promîndu-i din nou tot sprînjul moral și legal, recunoscînd copilul.

Dar pentru că totuși aveam îndoieli, am acceptat să facem „testul sanguin”. Eram sigur că analizele vor dovedi contrariul, dar rezultatul a fost 99,82 la sută eram tatăl copilului. Asta, m-a convins că eu eram tatăl copilului. Copilul nu era dorit, adevărat, dar din moment ce exista, trebuia să-mi asum toate responsabilitățile. Și astfel, în fața unui notar din Roma, am declarat că sint tatăl copilului, care a fost declarat în acte Inigo Placido. Toate s-au întîmplat în cîteva zile. „De ce ațita grabă” s-au întîmplat avocații. De ce nu am așteptat să treacă timpul și să urmeze procedura legală, ca tribunalul să decidă paternitatea copilului? Legea spune că recunoașterea paternității unui copil se face într-un an, altfel trebuie să aștepti desfășurarea procedurii judiciare, care poate să dureze ani. Și mai este și riscul ca însuși copilul, la împlinirea vîrstei de 18 ani, să-și revendice paternitatea. Eu am vrut să evit toate acestea.

Pentru că trebuie să fie îngrozitor să te trezești în fața cuiva, pe care nu l-ai mai văzut niciodată, care-ți spune „tată”. Dar, deși am fost bine intenționat, n-am reușit să îmbunătățesc relațiile dintre mine și familia Virginiei.

(Va urma)

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89

Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:
George Arion (președinte), Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; Mapamond: Ion D. Goia; Realitatea imediată: Dorin Gherghinescu, Maria Timuc, Ion Rusu; Cultură: Liana Tatos; Eveniment: Victor Niță, Cătălin Apostol; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Cristian Gache, Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Adriana Chirovici, Adrian Petrescu; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra
BIS
Bucurării
Bășarabiei
ALMANAH
„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Aida Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florența Tudor.
■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.
■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (617.59.69).
■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Nafasiasia Maniu, Eugenia Vasile, Angela Frandos, Călin Mărcușanu (2634).
■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Florin Enache, Doru Iancu, Gabriel Milan Sava (617.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimăriilor — Imprimeria CORESI — București

16 pagini — 35 lei

Tandon ROMANIA
S.R.L.

Societate mixtă ROMÂNĂ - GERMANĂ
Adresa: bd. Expoziției nr. 1, et. 2, sala 205 sect. 1
telefon: 17.09.60; 17.08.75 fax: 12.82.87

Distribuitor al firmelor

Tandon
SUA

COMPUTERS

și

AEG OLYMPIA
GERMANIA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate, după standardele germane:

Tandon COMPUTERS

AEG OLYMPIA

□ Noile tipuri de microcalculatoare
AT compatibile IBM - PC
MODULAR COMPUTER SISTEM
din grupa 80286, 80386, 80486
cu viteze pînă la 50 MHz

□ Toată gama de birotică
□ Imediat din stoc: mașini
de scris electronice cu
TASTATURĂ ROMÂNEASCĂ
cu panglică de mătase
GARANȚIE 1 AN

□ GARANȚIE 3 ANI
□ Periferice aferente
□ Rețele de tip NOVELL
□ Consumabile diverse